

CREDINȚĂ

PUBLICAȚIA PAROHIEI SFÂNTUL IOAN-BOTEZĂTORUL DIN GENEVA
ȘI A PAROHIEI TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI DIN LAUSANNE

SFİNTELE PAȘTI 2023 - ANUL XXIX – NR. 1 / 61

ÎNVIEREA LUI HRISTOS
nădejdea noastră cea netrecătoare

† **MITROPOLITUL IOSIF**

Scrisoare Pastorală la Învierea Domnului

„Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Care, după mare mila Sa, prin învierea lui Iisus Hristos din morți, ne-a născut din nou spre nădejde vie, spre moștenire nestricăcioasă și neîntinată și neveștejită”

(1 Petru 1, 3-4)

**Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți frați și surori în Domnul,**

Hristos a înviat !

Iubirea cea netrecătoare și veșnică a lui Dumnezeu se arată și se revarsă peste noi, în inimile noastre, precum și în viața noastră, din nou, la această „sărbătoare a sărbătorilor” pe care o trăim astăzi cu mare intensitate - Învierea lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Iubirea lui Iisus Hristos pentru om, arătată cu prisosință în toate pătimirile Lui și până pe Cruce, a schimbat pentru totdeauna cursul vieții noastre și a orientat-o dinspre nemiloasa moarte înspre înviere, biruind prin Cruce moartea, care părea să ne stăpânească pentru totdeauna viața celor pe care ne-a creat după chipul și asemănarea Lui.

PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN SĂPTĂMÂNA SFİNTELOR PĂTIMIRI ȘI LA SFİNTELE PAȘTI

La biserica din Lausanne:

Luni - 10 apr. 17h30 Program de spovedit; 18h30 Denie ;
Marți - 11 apr. 17h30 Program de spovedit; 18h30 Denie ;
Miercuri - 12 apr. 17h30 Program de spovedit;

18h30 Taina Sfântului Maslu ;

**Joi - 13 apr. 10h00 Sf. Liturghie a Sf. Vasile-cel-Mare;
18h30 Denia celor 12 Evanghelii (scoaterea Sfintei Cruci) ;**

**Vineri - 14 apr. 17h30 Program de spovedit;
18h30 Prohodul Domnului nostru Iisus Hristos
(slujba se va oficia în biserica de sus).**

Sâmbătă - 15 apr. 23h00 - Slujba Învierii Domnului
(se va oficia în biserica de sus).

Duminică - 16 apr. Sfintele Paști, la 10h00 Liturghia Pascală,
urmată de slujba vecerniei (slujba se va oficia în biserica de sus).

**Luni - 17 apr. 10h00 Sf. Liturghie (a doua zi a Sfintelor Paști) ;
Vineri - 21 apr. 10h00 Sf. Liturghie (Izvorul Tămăduirii) ;**

Duminică - 23 apr. (Sf.M.Mc.Gheorghe) la 10h00 Sf. Liturghie.

Sâmbătă 22 apr. și 29 apr. nu se oficiază (parastasele prevăzute pt. aceste date se vor oficia Dum. 23 apr. sau Dum. 30 apr.).

După Săptămâna Luminată slujbele duminicale și cele ale praznicelor sau sfinților mari din cursul săptămânii, ca și cele de sâmbătă, vor continua conform programului obișnuit (orele 10h – 12h) până la vacanța de vară, când se va anunța un alt program pentru iulie și august.

La biserica din Geneva (Grand-Lancy):

Joi - 13 apr. 18h30 Denie -12 Evanghelii (17h30 pr. spovedește)

Vineri - 14 apr. 18h30 Prohodul Domnului,
urmat de ocolirea bisericii cu Sfântul Epitaf.

Sâmbătă - 15 apr. 21h00 - Proclamarea Învierii Domnului
urmată de Liturghia Pascală.

Duminică - 16 apr. Sfintele Paști, la 11h00 Slujba vecerniei ;

Slujbele duminicale la biserica din Geneva (Gd-Lancy) vor continua, ca de obicei, în fiecare 1a, a 3a și a 5a duminică din lună, de la ora 10:00.

EDITORIAL - CALEA SPRE ÎNVIERE

„CEEAE CE NU ESTE ÎN INIMA TA NU VEI GĂSI NICĂIERI”

(Sf. Teofan Zăvorâtul)

„Numai prin preaslăvita sa Înviere minunatul nostru Domn și Dumnezeu ne-a eliberat de absurditate și deznădejde. Căci fără Înviere nu există, nici în cer nici sub cer, un lucru mai absurd decât această lume, un lucru mai deznădăjuit decât această viață lipsită de nemurire. De aceea, nu există în nicio lume o soartă mai nefericită decât cea a omului care nu crede în Învierea lui Hristos și în Învierea morților: «Mai bine ar fi fost pentru el să nu șefi născut...» (Mat. 26, 24)”.

Sf. Iustin Popovici - Omul și Dumnezeu-Omul

Viața a biruit! Nimic și nimeni nu ne mai poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, nici necazul, nici strâmtorarea, nici prigoana, nici înstrăinarea, nici ura, nici foamea, nici nevoile trupesti de orice fel, nici primejdiile, nici sabia sau războiul – cum ne încredințează Sf. Ap. Pavel (cf Romani 8,35).

Toate și-au găsit vindecarea în Cel care le-a luat de pe umerii noștri, duhovnicești și trupesti în același timp, încovoiați fiind sub greutatea lor, stăpâniți fiind de frica morții cu care nu ne putem împăca.

Iubiți credincioși,

Să ne deschidem porțile inimii noastre pentru a-L primi pe Hristos înviat. Cum altfel, decât prin pocăință, putem deschide aceste porți ale sufletului nostru ca El să intre și să facă lumină mântuitoare, adică lumina care vădește păcatul și îl șterge atunci când îl recunoaștem și ne lepădăm de el.

Pocăința, prin recunoașterea greșelilor și întoarcerea, precum fiul risipitor, spre Cel ce ne așteaptă cu brațele deschise, nu oricum, ci pe Cruce, înseamnă să întoarcem privirea sufletului spre El și să Îl chemăm în ajutor, ca Mântuitor. Să nu ne îndoim de dragostea Lui, căci n-a venit să ne judece, ci să ne mântuiască.

A venit să ne ridice din orice boală și neputință ne-am afla, din orice stare sufletească sau trupească, oricât de grele ar fi. Nimic nu este cu neputință iubirii Lui pentru noi. O singură neputință are Hristos Domnul: nu ne poate obliga să Îl iubim și să Îl primim. Nu poate pătrunde întunericul sufletului nostru dacă nu îi deschidem noi înșine ca să intre. „*Iată, stau la ușă și bat – zice Domnul; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine*” (Apoc. 3,20).

Iubiți frați și surori,

Anul 2022 a fost dedicat de către Sf. Sinod al Bisericii noastre, rugăciunii. Trei mari sfinți sunt pomeniți deosebi în legătură cu rugăciunea, care au trăit-o și propovăduit-o ca fiind în legătură imediată și condiție pentru starea de unire a noastră cu Dumnezeu și de vedere a Luminii celei necreate a lui Dumnezeu, care izvorăște din Însăși Ființa Sa. Aceasta este Lumina pe care au văzut-o Sf. Apostoli cu ochi trupesti pe muntele Tabor.

Urmând acestor trei sfinți, Simeon Noul Teolog (trecut la Domnul acum o mie de ani, în martie 1022), Sf. Grigorie Palama și Sf. Paisie de la Neamț – numiți și sfinți

Praiubiții mei în Hristos,

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns și în acest an la luminata sărbătoare a Învierii Domnului, după o perioadă binecuvântată a Postului Mare, care a însemnat, pentru noi creștinii, un real pelerinaj duhovnicesc, un exercițiu de introspecție, de trăire interioară și de conștientizare a adâncului ființei noastre. Acest pelerinaj interior este singura cale ce ne călăuzește spre zorii strălucitori ai Paștelui.

Cred că nu numai tineretul și nu numai românii, ci toată omenirea se află astăzi într-o fază extrem de agitată a istoriei, în care riscul cel mai mare este pierderea profunzimii existenței noastre (a ”substanței adânci”, după cum o numea filozoful și eseistul Mihai Șora), aspirată de aspectele superficiale ale lumii în care trăim. Trăim într-o dinamică de suprafață, nu de adâncime, care ne poate pierde.

Interioritatea riscă, dacă nu e bine păzită de fiecare depozitar al ei, să se risipească în exterioritate, și atunci persoana umană poate fi ușor manipulabilă și astfel își pierde scopul și rostul trecerii ei prin această viață.

Fără cunoașterea dimensiunii noastre verticale, a profunzimii ființei noastre, nu vom cunoaște cum trebuie nici dimensiunea orizontală a vieții și așa ne putem pierde cunoașterea originii și a destinului existenței noastre, ca chip al lui Dumnezeu, ca persoană creată după chipul Persoanelor Preasfintei Treimi pentru veșnicie.

Nu putem fi noi înșine, persoana unică și irepetabilă pe care a creat-o Dumnezeu în fiecare dintre noi, fără perceperea dimensiunii ontologice și gnoseologice a ființei noastre.

Or, cine nu cunoaște acest aspect extrem de important al existenței sale nu va cunoaște nici bucuria netrecătoare a vieții, în Împărăția cea veșnică a iubirii Preasfintei Treimi.

Dragi frați și surori în credință,

În ultimii ani trecem dintr-o criză în alta, fiecare cu încercările și suferințele ei. Pandemia Corona abia s-a potolit când s-a declanșat războiul din Ucraina, care a depășit toate speranțele noastre de pace, prin prelungirea lui și prin atrocitățile comise. În plus, posibilitatea declanșării unei catastrofe nucleare devine, din nefericire, tot mai evidentă, în timp ce pacea mult așteptată rămâne din ce în ce mai îndepărtată. Urmare războiului crizele s-au adăugat una după alta. Fie ele sanitare, geopolitice, climatice, ca să nu mai vorbim de crizele personale, despărțiri, doliu sau alte evenimente care ne afectează pe noi și pe cei dragi.

Dincolo de mai vechile crize, cea spirituală, cea morală, cea economică și cea socială, precum și cea energetică, acutizată de acest război, acum trebuie să ne îngrijorăm mai mult cu privire la *recesiunea globală, la criza climatică și la apocalipsa nucleară.*

isihaști – să înmulțim rugăciunea personală. Să punem în gândurile noastre zilnice, cât mai des și cât mai mult, rugăciunea pe care acești sfinți și toți sfinții au rostit-o, de altfel, împreună cu monahii și credincioșii care o rostesc des: *Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!*

Ziua și noaptea, pe cale sau în casele noastre, oriunde am fi, să strigăm către Domnul Cel înviat, Cel Bun și Milostiv, Cel iertător și iubitor, să ne miluiască pe noi înșine, pe aproapele nostru și lumea întreagă, în aceste vremuri atât de tulburi.

După pandemie, care a pus omenirea la grea încercare, războiul necruțător bate la porțile noastre fără milă. Se ridică popor creștin împotriva altui popor creștin. Vieți nenumărate sunt curmate, ale celor nevinoși și ale celor ce se luptă. Mai mult ca oricând lumea are nevoie de rugăciunea noastră a tuturor. Are nevoie de solidaritatea noastră cu cei ce pribegesc din cauza conflictelor armate.

Cu rugăciunea, cu cele materiale și cu multă bunăvoință și dragoste putem ajuta ca lumea în care trăim să se apropie mai mult de Cel ce ne aduce darul cel mai presus de toate darurile: omorârea morții și biruința Luminii dumnezeiești asupra morții care ne ținea în robia ei.

Pentru aceasta să trăim și să fim fii ai Luminii și să luminăm în jurul nostru prin bunătate, dragoste și credință, în numele Celui înviat, nădejdea noastră cea netrecătoare. Să cerem neîncetat în rugăciunile noastre ca Hristos să ne dăruiască puterea de a iubi, ca niciodată să nu punem înaintea ei, a puterii iubirii, iubirea de putere.

Îl rog pe Domnul Cel înviat din morți să vă ocrotească, să vă binecuvânteze, să vă păzească de tot răul și să vă dăruiască să petreceți aceste Sfinte Sărbători în pace și unire, cu mulțumire pentru binefacerile Lui și cu gândul și fapta spre cei care se află în grele încercări și neajunsuri.

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Al vostru către Hristos Cel înviat împreună rugător și de bine doritor,

† Iosif,

**Arhiepiscop al Europei Occidentale
și Mitropolit al Europei Occidentale și
Meridionale**

Paris, Învierea Domnului 2022

† † †

Pe de altă parte, mai nou promovată inteligență artificială, necontrolată, poate provoca daune imprevizibile pentru viitorul umanității.

Tânjim cu toții după normalitate și ne rugăm lui Dumnezeu ca pacea și bunăvoința între oameni și popoare să triumfe.

Cu conștiința centrată în Hristos, Cel mort și înviat din dragoste pentru noi și pentru a noastră mântuire, să nu ne poticnim nici din pricina patimilor noastre, care se dovedesc a fi pe cât de formale pe atât de neputincioase, dar nici de rănilor multiplelor crize prin care trece astăzi omenirea, crize care s-au înfipt precum ghimpii din coroana de spini a Mântuitorului pe capul însângerat al acestei lumi.

Pelerinajul în interiorul conștiinței noastre, prin care Biserica a rânduit să trecem ca în fiecare an, pentru întâmpinarea cu bucurie sufletească și folos duhovnicesc a praznicului Învierii Domnului, este un exercițiu de libertate al persoanei umane, care purifică, regenerează și reînvie ființa noastră.

Astfel, la capătul acestui timp sfânt și binecuvântat de reculegere prin abstenență, iertare, milostenie, rugăciune smerită și asceză, Îl reîntâlnim acum pe EL, pe Preaiubitul nostru Mântuitor, care ne așteaptă pe fiecare să ne cuprindă în brațele sale iubitoare la sânul Părintelui ceresc.

În plus, sărbătorile pascale sunt și un moment propice pentru a face cu adevărat ca speranța, pacea și bucuria vieții să triumfe asupra suferinței, a tristeții și a morții. Pentru aceasta, însă, avem nevoie de rugăciune smerită, de pocăință, și de participare frecventă la cultul liturgic al Bisericii.

Fie ca bucuria cerească a Sfințelor Paști să ne împărtășească pe toți cu netrecătoarea lumină a Învierii Domnului și să ne facă parte de mântuirea sufletelor spre dobândirea vieții celei veșnice în dumnezeiasca împărăție a iubirii Preasfintei Treimi.

Hristos a înviat ! Adevărat a înviat!

Părintele Adrian Diaconu

**Heureux les miséricordieux :
il leur sera fait miséricorde ! (Mt 5, 7)**

Bienaimés frères et sœurs en Christ,

La joie de la fête de Pâques jaillit de la victoire de la vie sur la mort. La Fête de la Résurrection du Seigneur nous ouvre, à nous chrétiens, les portes du Royaume éternel de lumière et d'amour de la Très Sainte Trinité.

Par son amour parfait manifesté par le sacrifice de sa Croix, pour nous et notre salut, notre Sauveur a transformé la mort en sacrifice, et le sacrifice en résurrection et en vie éternelle.

L'amour de Dieu pour nous a été, est et sera parfait, mais il faut conscientiser que pour en profiter pleinement, il doit rencontrer la réponse de notre amour : „*Le prix d'Amour, c'est seulement Amour; ... Il faut aimer si l'on veut être aimé*” (Honoré d'Urfé).

Notre amour pour Dieu se manifeste concrètement à travers l'amour quotidien du prochain, à travers notre sacrifice pour nos semblables en difficulté et dans le besoin.

C'est un rappel pour nous de l'importance de suivre la voie de Jésus, de vivre avec amour, compassion, miséricorde et humilité.

En ces temps troublés, nous avons plus que jamais besoin de nous rassembler en communion, les uns avec les autres, pour **célébrer ensemble notre foi et notre témoignage dans la Résurrection et la Vie.**

25 DE ANI DE EPISCOPAT !

(15 martie 1998 – 15 martie 2023)

Prin voia și binecuvântarea lui Dumnezeu în data de 15 martie s-au împlinit 25 de ani de la hirotonia întru episcop a Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Iosif și de la instalarea Sa în scaunul de Arhiepiscop al Europei Occidentale.

La această impresionantă ceremonie, care a avut loc în Catedrala ortodoxă greacă "Sfântul Ștefan" din Paris, în cea de-a doua Duminică din Post, a Sf. Grigorie Palama (15 martie 1998), și la care au concelebrat 12 ierarhi și zeci de preoți, din țară și din străinătate, au participat și M.L. Regele Mihai al României și Regina Anna.

Cu prilejul celei de-a 25a Aniversări de episcopat a Arhipăstorului nostru, clerul și credincioșii Protopopiatului Elveției, din care fac parte și parohiile noastre din Geneva și Lausanne, au mulțumit lui Dumnezeu pentru binefacerile primite de Înaltpreasfinția Sa în toți acești 25 de ani de activitate, care s-au dovedit a fi fost realmente ani providențiali pentru Arhiepiscopia și Mitropolia noastră, și au transmis Părintelui Mitropolit Iosif sincere urări de sănătate, arhipăstorie îndelungată, mulțumire sufletească și netrecătoare bucurii.

Tot cu acest prilej parohiile din Lausanne și Geneva au făcut o donație în contul asociației AXIOS din cadrul Mitropoliei noastre, care oferă de mai mulți ani burse de studii elevilor și studenților din zonele defavorizate ale României și Basarabiei.

Îl rugăm pe Hristos, Cel înviat din morți, să-l ajute pe Părintele Mitropolit Iosif să ne păstorească în continuare cu aceeași râvnă, cu aceeași dăruire, înțelepciune și dragoste părintească, după cum a făcut-o în toți acești douăzeci și cinci de ani de când a fost rânduit Arhipăstor al nostru.

**Întru mulți și rodnici ani
Înaltpreasfințite Părinte Mitropolit!**

*Pentru redacția publicației Credința,
Pr. Adrian, Pr. Florin și Pr. Mihai*

Les fêtes pascales sont également une occasion de réfléchir sur notre propre parcours spirituel, sur nos propres choix et sur comment nous pouvons apporter notre contribution à notre communauté.

La Paroisse, en tant que communauté pastorale et ecclésiale, se veut un lieu de vie, de joie, de célébrations liturgiques et de rencontres avec Dieu et nos semblables, au service de l'Église du Christ.

Nous vous invitons donc à vous joindre à nous pour soutenir les activités catéchétiques et pédagogiques, liturgiques et sacramentelles, socio-pastorales, culturelles et traditionnelles, philanthropiques et caritatives de notre paroisse à travers un don (ci-dessous les coordonnées du compte de votre paroisse).

Que cette fête de Pâques soit pour vous un moment de joie, de lumière intérieure, d'espoir et de paix. Que nous puissions tous trouver la force et la détermination nécessaires pour suivre la voie de Jésus - crucifié, mort et ressuscité - en étant, à notre tour, des sources de joie, d'espoir et de lumière pour ceux qui nous entourent.

Joyeuses fêtes pascales à toutes et à tous et une bénie Semaine Sainte. Merci pour votre mobilisation à nos côtés,

Au nom du Conseil paroissial, père Adrian, père Florin et père Mihai

SOUTENEZ VOTRE EGLISE !

Non pas accumuler de trésors mais enthousiasmer et former les gens pour le royaume de Dieu. Aussi en temps difficiles!

En **solidarité** avec chacun, chacune, notre Église:

- † témoigne des **valeurs** chrétiennes par la catéchèse, le culte liturgique ainsi que par les activités pastorales
- † offre une **ouverture** spirituelle aux enfants et aux jeunes
- † **accompagne** les grands événements de la vie des fidèles
- † apporte un **appui** durant les moments difficiles
- † est au **service** de toutes et tous les aidant, dès cette vie, à acquérir le royaume de Dieu

Un grand **merci** de votre soutien !

Compte Paroisse de Genève (Grand-Lancy):

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7 / CHF ;
Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse St-Jean-Baptiste – Genève

Compte Paroisse de Lausanne et Vaud :

IBAN: CH47 8080 8002 3269 5631 4 / CHF;
Titulaire: EORL-VD.

„Bénis Seigneur ceux qui aiment la beauté de Ta maison !”

SĂ NU-I UITĂM PE CEI CARE NE-AU NĂSCUT ȘI NE-AU CRESCUT !

Să nu uitați de mine atât timp cât mai sunt.
Eu nu-mi doresc prea multe,
mi-ajunge un cuvânt.
Să știu ce e cu voi, să știu că sunteți bine...
Iar bucuria voastră mă ține și pe mine!

*Ce școală-naltă-i bătrânețea !
E cea din urmă facultate.
În ea înveți nu cum se-adună,
Ci cum se lasă-n urmă toate !*

Să privim mai atent la bătrânii care ne înconjoară, care trăiesc în solitudine, în lipsuri, în suferințe și în neputințe, abandonți de lume și mai ales de noi înșine. Ei ne amintesc că trebuie să repunem iubirea și milostenia în centrul existenței noastre.

Aceasta este ceea ce ne-a cerut Hristos. Să ascultăm de cuvântul Lui și să trăim învățătura Lui, *prin iubire și pentru iubire.*

MAMA de Traian Dorz

Mi-ai cântat cu glas de lacrimi,
legănându-mă alene,
alinându-mi cu-al tău cântec
lacrima ivită-n gene...

Și mi-ai plâns, înfiorată,
cântecele duișiei
de-ai trezit în al meu suflăt
cald fiorul armoniei;

Mi-ai citit, în ceasuri sfinte,
din Cazanii și Scriptură,
a lui Dumnezeu iubire,
ele-n inimă-mi crescuseră.

În singurătatea serii,
luminat de raza lunii,
m-ai făcut să simt puterea
și odihna rugăciunii.

De durerea altor lacrimi,
te-am văzut plângând pe tine
și de-atuncea, port durerea
altora și eu, în mine.

PREAFERICITUL PĂRINTE PATRIARH DANIEL DESPRE DEDICAȚIA ANULUI 2023

PREȚUIREA ȘI AJUTORAREA VÂRSTNICILOR SUNT EXPRESII ALE MATURITĂȚII SPIRITUALE ȘI SOCIALE ÎN VIAȚA COMUNITĂȚII

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul 2023 drept Anul omagial al pastorației persoanelor vârstnice și Anul comemorativ al imnografilor și cântăreților bisericești.

Grija pentru bătrâni, pentru copii și pentru săraci arată gradul de civilizație și profunzimea trăirii creștine a unui popor. Din acest punct de vedere ne preocupă, în mod deosebit, starea de abandon social și dezinteresul față de bătrâni (părinți și bunici), pe care le constatăm, adesea, în societatea de astăzi.

Comunitatea umană tradițională s-a preocupat dintotdeauna de persoanele vârstnice, considerându-le nu o povară, ci un izvor de binecuvântare și de înțelepciune, dar și de iubire milostivă, prin participarea lor la educația copiilor și a tinerilor.

Astfel, Sfânta Scriptură ne vorbește despre respectul pe care comunitatea evreiască îl arăta bătrânilor. În Vechiul Testament, *respectul pentru bătrâni a fost transformat într-o poruncă pe care toți aveau datoria să o împlinească: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.” (Ieșire 20,12); „Înaintea celui cărunt să te ridici, să cinstești fața bătrânului și să te temi de Domnul Dumnezeuul tău. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru.” (Leviticul 19,32).*

Cel care nu-și respecta părinții vârstnici era văzut ca un blasfemiator: „Ca un hulitor este cel care părăsește pe tată și blestemat de Domnul este cel care mânie pe mama sa.” (Ecleziastul 3,16).

Noul Testament ne arată lămurit că înțelepciunea celor vârstnici ține de apropierea lor de Dumnezeu, prin rugăciune, și de viața virtuoasă pe care o trăiesc. Astfel, **Dreptul Simeon** nu era doar un om învățat, ci și un permanent rugător, luminat de Duhul Sfânt pentru a-L recunoaște pe Mesia în Pruncul Iisus: „*Omul acesta era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era asupra lui.*” (Luca 2,25).

Dreptul Simeon Îl poartă în brațele sale pe Cuvântul lui Dumnezeu înomenit și Îl prezintă ca fiind „*Lumină spre descoperire neamurilor și slavă poporului Tău Israel*” (Luca 2,32).

Înțelegem, în acest sens, de ce **Dreptul Simeon** devine model și ocrotitor al persoanelor vârstnice: era învățat, drept, temător de Dumnezeu, răbdător, plin de credință și de nădejde.

Slăbiciunea trupească a bătrâneții este acoperită de tăria înțelepciunii, de bogăția cunoașterii, de frumusețea blândității și a bună-

Pentru adevăr, întruna,
te-am văzut fără de teamă
și de-atunci știu c-adevărul
e curaj și luptă, mamă.

...A trecut în urmă vremea
și-ntr-o toamnă grea, târzie,
m-a răpit de lângă tine
lumea largă și pustie.

Ai vărsat atunci, amare,
mii de lacrimi în năframă
și cu inima zdrobită,
m-ai pierdut în zare, Mamă.

Mult umblai de-atunci prin lume,
multe ochii mei văzură,
multe șoapte mă chemară,
multe vânturi mă bătură.

Dar, din mii de lucruri scumpe,
de ființe și de nume,
tu-mi rămâi mereu ființa
cea mai mult iubită-n lume.

...Astăzi tot străin și singur
și departe sunt de casă,
dar sunt fericit, măicuță,
c-azi și tu ești credincioasă.

Și că știu c-odată-n ceruri,
unde nu mai sunt suspine,
fericit voi fi-mpreună,
printre cei iubiți, cu tine.

Dumnezeu să-ți dăruiască,
scumpă mamă, mângăiere,
Mâna Lui să-ți ștergă ochii
de-orice lacrimi de durere.

Să-ți văd chipul, totdeauna,
luminat de bucurie,
cea mai fericită mamă,
Doamne, Mama mea să fie!

TRAIAN DORZ,
din „Cântările Dintâi” (1933)

tății. În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „*Slăbiciunea trupului nu vată- mă cu nimic tăria credinței. Podoabă a Bisericii e căruntețea gârbovă unită cu credința întraripată. De ea se bucură în mod deosebit Biserica.*”. Bătrânețea trebuie înțeleasă și ca fiind vârsta la care ne apropiem de sfârșitul călătoriei pământești, când Domnul Iisus Hristos ne conduce la casa Tatălui ceresc (cf. Ioan 14,2).

Din nefericire, astăzi, sunt foarte mulți bătrâni care trăiesc în multă însingurare, în izolare de comunitate, simțindu-se cumva inutili acesteia sau, mai mult, traumatizați de propria îmbătrânire, ajungând chiar la deznădejde.

De aceea, **Biserica este chemată să gândească noi forme și metode pastorale care să ne apropie tot mai mult de nevoile și de așteptările bătrânilor. Concomitent, trebuie lucrat și la creșterea și la educarea tinerilor, spre a nu marginaliza persoanele vârstnice, spre a nu le abandona și izola în centre de asistență socială, deoarece tinerii și persoanele în vârstă au nevoie unii de ceilalți. Mai precis, bătrânii au nevoie de mângăiere și de un cuvânt de încurajare, iar tinerii au nevoie de înțelepciunea, de răbdarea și de puterea de rugăciune a bătrânilor.**

Vârstnicii, prin maturitatea lor duhovnicească, pot ajuta mult la păstrarea valorilor creștine în cultura noastră, pentru armonia societății și a familiei. Prin urmare, Biserica va ajuta persoanele vârstnice să depășească lipsa de încredere, tristețea și izolarea, care le împiedică să participe activ și cu speranță la viața comunității.

Desigur, pe lângă pastorația bătrânilor, Biserica Ortodoxă Română face deja eforturi importante pentru ajutorarea vârstnicilor, prin diverse centre sociale, acțiuni și programe filantropice.

În prezent, funcționează la nivelul Patriarhiei Române 21 de centre de zi, 54 de așezăminte rezidențiale și 52 de servicii de îngrijire la domiciliu, toate destinate persoanelor vârstnice.

Anul omagial al pastorației persoanelor vârstnice ne îndeamnă să înmulțim activitățile pentru ajutorarea bunicilor, oferindu-le un sprijin concret, ca semn al prețuirii lor și al comuniunii între generații, între tineri și părinți sau între nepoți și bunici.

Imagini de la slujbele de pomenire a părinților, bunicilor și strămoșilor noștri, răposați în Domnul, la bisericile din Geneva și Lausanne (poze din arhivă)

2023 - Anul comemorativ al innografilor și cântăreților bisericești

Imagini de la Concertul de Crăciun
susținut de Corala "Ciprian Porumbescu", din Su-
ceava, în biserica din Lausanne - 10 dec. 2022

De asemenea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul 2023 drept *Anul comemorativ al innografilor și cântăreților bisericești*. Dacă anul 2022 a fost consacrat rugăciunii și isihasmului, ca lucrare duhovnicească de propovăduire a rugăciunii neîncetate a minții și a inimii, anul acesta, 2023, privim rugăciunea însoțită sau susținută de cântarea bisericească, *psalmodierea însăși devenind rugăciune comunitară*.

Aceasta își are obârșia în Psalmii Vechiului Testament, așa cum afirmă și Sfântul Andrei Criteanul, unul dintre marii innografi ai Bisericii, zicând: „David, oarecând, a însemnat cântarea scriindu-o ca într-o icoană.

Teologia exprimată în innografia bisericească este una din cele mai bogate creații în sensuri și, în același timp, lămuritoare pentru credincioșii Bisericii noastre, de aceea trebuie valorificată mai mult în predicile și în catehezele din zilele noastre.

Immografi precum Sfântul Roman Melodul, Sfântul Ioan Damaschinul, Sfântul Andrei Criteanul, Sfântul Cosma de Maiuma, Teofan Mărturisitorul și Iosif Immograful, Casiana și alții sunt alcătuitori de cântări bisericești de o mare frumusețe, din punct de vedere al formei, dar și de o mare profunzime teologică.

Nu putem trece cu vederea nici psalții sau alcătuitoarii cântărilor liturgice ale Bisericii noastre, precum Filothei Sin Agăi Jipei, Macarie Ieromonahul, Anton Pann, Ștefanache Popescu, Ioan Popescu-Pasărea și alții, care nu au fost simplii compozitori sau interpreți, ci adevărați creatori de cultură și limbă națională.

Anul comemorativ al innografilor și cântăreților bisericești devine, astfel, un prilej de comemorare a celor ce s-au ostenit prin munca lor, inspirați de Dumnezeu, să compună cântări bisericești și să le interpreteze, spre înaintarea noastră în cunoașterea lui Dumnezeu.

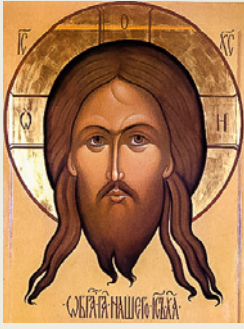
† Daniel

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Sursa: basilica.ro (<https://basilica.ro/cuvantul-rostit-de-patriarhul-romaniei-la-proclamarca-anului-omaghil-si-comemorativ-2023-text-integral/>)

Copiii și adolescenții care susțin cântarea de starană la slujbele duminicale de la bis-
erica Blejoi - jud. PH sunt invitați la hramul Parohiei Lausanne în 18 iunie 2023 (anul
acesta fiind dedicat cântăreților bisericești). Biserica a fost construită și amenajată
integral de pr. Adrian Diaconu, împreună cu enoriașii (1984-1989).

Despre virtutea smereniei și păcatul mândriei

Mândria constituie un obstacol între noi și Dumnezeu, căci omul mândru devine propriul său dumnezeu și nu ascultă decât de propria lui voință, reînnoind astfel păcatul lui Adam.

Smerenia este antidotul care ne apără de veninul șarpelui ce a pricinuit căderea lui Adam, iar prin smerenie îl vom putea birui pe cel necurat, devenind din nou copiii lui Dumnezeu. Iată ce ne învață Sfinții Părinți în acest sens:

„Cel care nu are smerenie nu înțelege nimic.”

Sf. Isaac Sirul – Cuvântări ascetice

Tu spui: „Viața mea este plină de suferințe.” Dar eu îți răspund, sau mai bine zis Domnul însuși îți răspunde: „Smerește-te și vei vedea că încercările tale se vor pre-schimba în odihnă.” (...)

Acum ești bucuros, pentru că ai devenit smerit și harul Domnului este cu tine; acum, chiar dacă ai fi singur în sărăcie, bucuria nu te va părăsi, căci ai în suflet acea pace despre care Domnul a spus: „Vă dau pacea mea.” Astfel, Domnul dă această pace oricărui suflet smerit.

Sufletul omului smerit este ca marea; dacă arunci o piatră în mare ea tulbură puțin suprafața apei, apoi se cufundă în adâncuri. Tot așa dispar și suferințele în inima omului smerit, căci puterea Domnului este cu el.

Sf. Siluan - Despre smerenie

„Dacă această singură patimă (mândria), fără nicio alta, a pricinuit căderea din cer, ne putem întreba dacă nu ar fi posibil să ne urcăm la cer numai prin smerenie, fără ajutorul niciunei alte virtuți.”

Sf. Ioan Scărarul - Scara sfântă

Răspuns la întrebările cititorilor

Dacă moartea a fost biruită prin Crucea și Învierea Domnului de ce continuă ea să ne desființeze viața, aducând atâta suferință și tristețe ?

Dumnezeu Cel veșnic, Cel care Este, fără de început și fără de sfârșit, nu poate muri, și deci nu poate nici învia. Când spunem că Hristos a înviat și că a biruit moartea este vorba de firea Sa omenească, care cohabitează cu firea dumnezeiască în persoana Mântuitorului Hristos. Cel care a murit pe Cruce este omul Iisus, și nu de Hristos Dumnezeu, Care a fost, este și va fi pururi viu.

Iisus omul a trăit în întregime și până la capăt destinul tragic al omenirii după căderea lui Adam. El a luat asupra Lui suferința tuturor oamenilor, cu atât mai aprigă cu cât era nemeritată, căci El era fără de păcat. Această suferință nu a fost numai a trupului, ci mai cu seamă a sufletului, fără de care Mântuitorul nu ar fi împărtășit pe deplin soarta omului păcătos: „*întristat este sufletul Meu până la moarte*” (Mt. 26,38).

Moartea nu are existență reală, ea nefiind creată de Dumnezeu. Ceea ce numim moarte este o iluzie de aceeași natură cu ceea ce numim viață. Cel care crede că vremelnicia lui existență pământească este viața se condamnă el însuși la moarte, tot așa cum un om adormit, care crede că visul lui e real, va trebui negreșit să se trezească mai devreme sau mai târziu.

Ceea ce Mântuitorul a biruit prin moartea Sa pe cruce nu este propriu-zis moartea - căci cum ar putea fi biruit ceva ce nu există? -, **ci iluzia omului căzut în păcat și minciuna diavolului, care ne fac să credem că existența noastră lumească este adevărata viață. Din această falsă viziune a vieții decurge cealaltă iluzie, care este moartea. Puterea morții nu vine de la Dumnezeu, ci de la neființa omului rupt de Dumnezeu:** „*Precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia*” (I Cor. 15,22).

Dumnezeu este Viață, și omul - fiind făcut după chipul și asemănarea Lui - nu poate să moară: „*După moarte sufletul nu este mai puțin viu, ci încă mai viu și mai conștient decât înainte. El devine mai activ, având libertate de acțiune în propriul lui domeniu, fără a mai fi legat de trup, care era mai mult o povară decât un ajutor*” (Sf. Ambrozie din Milano).

Viața în această lume nu este decât o perioadă de gestație înaintea nașterii noastre la viața veșnică. Dar această a doua naștere - singura adevărată, căci ea nu este supusă uzurii timpului și sortită morții - implică, spre deosebire de nașterea biologică, participarea și alegerea noastră personală.

Trupul nostru de carne nu este decât învelișul vremelnic și muritor al seminței, bună sau rea, pe care o vom fi semănat și îngrijit în timpul existenței noastre pământești și al cărei rod îl vom culege după ce vom fi părăsit această lume: „*Ce va semăna omul, aceea va și secera*” (Gal. 6,7).

Iată ce afirma în acest sens marele predicator al sec. al XVIII-lea Jacques-Bénigne Bossuet : „*Oare nu-L vezi pe dumnezeiescul Iisus deschizând mormântul? El este Regele care deschide temnița bieților osândiți. Trupurile morților care sunt ferecate înlăuntrul vor auzi într-o zi cuvântul Lui și vor învia precum Lazăr - înviere chiar mai presus decât cea a lui Lazăr, căci ei vor învia fără a mai muri, iar moartea, precum spune*

Păcatul, însoțit de smerenie, este preferabil virtuții aliate cu mândria: „Înfățișează-ți în minte două care. Înhamă la unul virtutea și mândria și la celălalt păcatul și smerenia. Vei vedea că cel tras de păcat, alături de smerenie, va depăși carul virtuții.”

Sf. Ioan Gură de Aur - *Despre imposibilitatea înțelegerii lui Dumnezeu.*

* * *

Omul mândru ar vrea să schimbe fața lumii, pe care o consideră rău făcută. Omul smerit nu are ambiția de a schimba lumea, ci se străduiește înainte de toate să se schimbe pe el însuși, și consideră că „în lume totul, fără excepție, se săvârșește conform voinței lui Dumnezeu”

Sf. Sofronie - *Nevoința cunoașterii lui Dumnezeu*

* * *

„Când te prezinți în fața lui Dumnezeu prin rugăciune să fii în cugetul tău ca un copil. Și nu spune nimic în fața Lui pe care crezi că-l știi. Ci apropie-te de Dumnezeu cu o inimă de copil, căci Domnul îi ocrotește pe copii”.

Sf. Isaac Sirul - *op. cit.*

* * *

Duhul cu care făptuim este singurul care contează

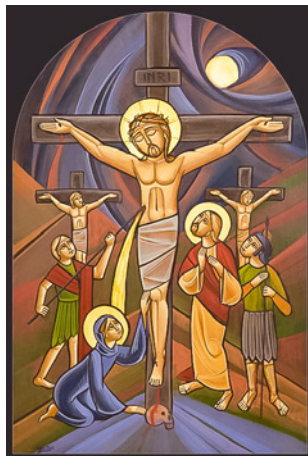
„Fiul risipitor s-a așezat la masă fără să fi avut ceva bun înfăptuit, nimic altceva decât pocăința smerită izvorâtă din conștiința nevredniciei sale, singura lui virtute”. Iar fiul cel cuminte, plin de virtuți, nu a putut sta la masa stăpânului pentru că toate virtuțile lui au fost anulate de duhul mândriei și al neiertării de frate. Duhul pocăinței smerite și conștiința nevredniciei stau la baza tuturor virtuților creștine”.

Sf. Isaac Sirul - *Filocalia 10*

* * *

”Dacă nu ai făcut o faptă bună și-ți pare rău că nu ai făcut-o, părerea de rău să-ți fie ție fapta cea bună, căci mai smerită este părerea de rău pentru că nu ai făcut ceva bun, decât fapta cea bună pe care ai fi făcut-o fără duhul smereniei”. Să te simți nevrednic că nu ai făcut, și să-ți pară rău de asta, îți este mai de folos decât să fi făcut numai de dragul de a face. Înțelegem de aici că duhul cu care facem ceva este mai important decât ceea ce facem.

Sf. Isaac Sirul - *op.cit.*

Răstignirea și Învierea Domnului (icoane copte)

Duhul Sfânt, va fi cufundată în genune ca să nu mai apară nicicând: Et mors ultra non erit (Și moarte nu va mai fi) - Apoc.21,4). Atunci de ce oare te temi, suflet creștin, la apropierea morții?” (Bossuet – Predică despre moarte).

Adevărata tragedie a omului căzut în păcat nu este moartea trupului, ci moartea sufletului. Căci ceea ce pierdem - sau ne închipuim că pierdem - la moartea trupului, Dumnezeu ni-l va înapoia înmiit, „ca Dumnezeu să fie toate în toți” (I Cor. 15,28): „Și aceasta se arată lămurit în cuvintele Scripturii: că Dumnezeu va fi pentru noi și loc, și casă, și veșmânt, și hrană, și băutură, și lumină, și avuție, și stăpânire, și orice lucru despre care gândim că poate sluji unei vieți fericite” (Sf. Grigorie de Nyssa - „Despre suflet și înviere”).

Cum ar trebui să înțelegem noi astăzi ”iadul” ?

Iadul, la fel ca și moartea, nu a fost creat de Dumnezeu. Omul însuși este, după căderea lui Adam, făuritorul propriei suferințe, printr-o rea folosire a libertății sale. Iadul este chinul sufletului nemuritor înrobitor celor muritoare. Atunci când voința făpturii muritoare ia locul voinței lui Dumnezeu, omul devine dușmanul lui însuși, unealta și cauza propriului său iad. Sufletul lui, rupt de Dumnezeu, nu mai este izvor de viață, ci de moarte; cu alte cuvinte, omul fără Dumnezeu devine propriul său mormânt.

Acesta este mormântul din care Hristos a venit să ne slobozească, iar iadul în care S-a coborât se află în adâncul sufletului omenesc. Întreaga omenire căzută în păcat și în focul gheenei strigă către cer prin gura Celui răstignit: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Mt. 27, 46).

Ce înseamnă cuvintele : „De ce cățați pe Cel viu între cei morți” ?

Aceste cuvinte, pe care le găsim la Ev. Luca 24,5, au fost rostite de îngerii (cei doi bărbați îmbrăcați în veșminte strălucitoare) care stăteau înaintea femeilor mironosițe, la mormântul Domnului, în dimineața Învierii Sale. Cuvintele lor sunt o reală invitație la a-L căuta, de acum, pe Hristos -Cel Învia- nu în cele trecătoare, sortite morții, ci în interiorul ființei noastre, în viul vieții noastre.

Hristos a devenit omul Iisus pentru ca fiecare om să poată deveni Hristos, să poată învia cu El și să fie de o ființă cu El, așa cum mărturisește Sfântul Apostol Pavel: „Și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2, 20).

"Este mai important duhul cu care faci un lucru, decât lucrul în sine". Avva atrage atenția fiilor săi duhovnicești să fie întotdeauna atenți la duhul cu care făptuiesc decât la făptuirea în sine.

Adică, spune el, *"decât să fac un bine și să mă mândresc, mai folositor îmi este să fac o jumătate de bine și să mă smeresc!"* În felul acesta nu spune să nu făptuim binele, dar îndeamnă să luăm întotdeauna aminte la duhul cu care făptuim.

Avva Dorotei din Gaza - Filocalia 9

* * *

Dacă mândria este semnul că duhul celui viclean locuiește în noi, prin smerenie primim în noi Duhul lui Hristos care a spus: *"Eu sunt blând și smerit cu inima"* (Matei 11,29).

* * *

Învățători de la Părinți români îmbunătățiți

"Crucea este semnul iubirii dintre noi și semnul iubirii lui Dumnezeu pentru noi."

(Părintele Sofian Boghiu)

"Să știm să murim și să înviem în fiecare zi." (Arhimandritul Arsenie Papacioc)

"Nimic nu poate înlocui lipsa iubirii, dar iubirea înlocuiește toate neajunsurile."

(Ieromonahul Arsenie Boca)

"Niciodată nu-i omul mai fericit decât atunci când iubește și când se știe iubit."

(Arhimandritul Teofil Părăian)

"Mulțumirea pentru ceea ce avem este, până la urmă, măsura credinței fiecăruia."

(Arhimandritul Iustin Pârvu)

"Dăruind altuia ce nu ai – credință, lumină, încredere, nădejde – le vei dobândi și tu."

(Părintele Nicolae Steinhardt)

Mormântul lui Hristos (Sf. Epitaf), în Sfânta și Marea Vineri la biserica din Lausanne, 22 apr.2022

Hristos nu a lăsat nimic scris de mâna Lui pentru că adevăratul Lui testament nu este o carte, ci Duhul Lui pogorât printre noi și persoana Lui vie, aici și acum, care ne dă iarăși și iarăși sângele și trupul Său, pentru a Se face de aceeași ființă cu noi și ca să ne facem de aceeași ființă cu El. Hristos cel pururi viu spune fiecăruia dintre noi: Eu sunt tu. Încredințează-Mi toate necazurile, suferințele, păcatele, grijile și poverile tale, și Eu îți voi duce crucea: *"Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi"* (Mt. 11,28).

A-L căuta pe Hristos în documentele istorice, în istoria religiilor sau a doctrinelor, în universități, biblioteci sau muzee înseamnă a căuta între morți pe Cel ce este viu. **Nu-L putem afla decât într-un singur loc: în propria noastră inimă. Și dacă nu-L aflăm acolo, nu-L vom găsi altundeva.** Căci *"ce nu există în inimă, aceea nu există deloc"* (Sf. Teofan, Zăvorâtul).

De acum, pe Hristos Cel înviat - care se află în inima fiecăruia dintre noi - îl mai putem găsi în sufletele semenilor noștri suferinzi, care au nevoie de empatia și dragostea noastră, și în mod deplin în Sfânta și Dumnezeiasca Împărtășanie, prin care El își oferă Trupul și Sângele, la fiecare Sfântă Liturghie, spre cuminecarea noastră noastră cu hrana spirituală a vieții celei veșnice.

Dacă Hristos Cel înviat se află inima noastră, de ce ne lasă să suferim ?

Hristos Cel viu este întotdeauna cu noi și în noi, dar El nu Se poate face cunoscut decât într-o inimă vie. Dacă nu-I simțim prezența este pentru că inima noastră, umplută peste măsură cu cele lumești, a devenit tot atât de împietrită și nesimțitoare ca a unui mort. De aceea ! suferința și încercările ne sunt necesare: este singurul mijloc viu de a trezi sufletele noastre din toropeala lor de moarte. Fiecare dintre noi trebuie să-și ducă crucea fără să se plângă și fără să se răzvrătească, urmând exemplul lui Iisus, Care, fiind fără de păcat, a pățimit asemenea celui mai mare păcătos, pentru a ne arăta calea care duce la înviere și la viața veșnică: *"Nu se poate fără jertfă. Nu se poate fără cruce (...). Și cruce înseamnă să duci ce nu-ți convine! Marea greșală a oamenilor în lume este că nu suportă suferința și nu înțeleg că este singura acțiune singura preocupare, singura trăire împotriva a tot ce este rău, sub patronarea diavolului. Cine fuge de prigoană fuge de Dumnezeu, spune Sfântul Teodor Studitul"* (Arh. Arsenie Papacioc).

Hristos trebuie să învieze în inima fiecăruia dintre noi, fără de care cuvântul Sfintelor Scripturi va rămâne Hteră moartă, rugăciunile noastre vor fi mecanice și sterpe, prezența noastră în biserică - un prilej de întâlniri mondene, iar credința - o vorbă goală, fără niciun efect real în viața noastră.

Pentru a menține și a întări legătura vie cu Hristos în viața noastră de zi cu zi, să ne punem, în orice împrejurare, întrebarea: ce ar gândi, ce ar spune, ce ar face Iisus în locul meu? Atunci cuvântul Sfintelor Scripturi va prinde viață și Hristos Cel pururi viu va răspunde, în taina inimii fiecăruia dintre noi, la toate întrebările noastre, aducându-ne pacea, lumina și bucuria Sa: *"O nesfârșită veselie în ascunsul tău, care mărturisește că ești cu Iisus Hristos în inima ta și-n respirația ta. În inima ta va vibra mereu o rugăciune fără cuvinte"* (Arh. Arsenie Papacioc).

*Rubrică inspirată din cartea Dlui Viorel Ștefăneanu, LUMEA DE DIN-
LAUNTRU, Ed. Apostolia, MOREOM-Paris 2021.*

Caută acele mâini...care te vor sprijini mereu...atunci când îți este greu !

„Și luând un copil în brațe, în mijlocul lor, le-a zis: Oricine va primi, în numele Meu, pe unul din acești copii pe Mine Mă primește; și oricine Mă primește, nu pe Mine Mă primește, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Marcu 9: 36-37).

Sfântul Eufrosin și merele din Rai

Cuviosul Eufrosin s-a născut într-o familie foarte săracă. De mic copil a fost liniștit și ascultător. Când a crescut mai mărișor, s-a dus într-o mănăstire și-i ajuta pe călugări la treburile lor, primind în schimb adăpost și hrană. Tânărul Eufrosin era tăcut și smerit și-i plăcea să petreacă mai mult în rugăciune decât pălăvrăgind sau lenevind. De aceea, Dumnezeu a rânduit în așa fel, încât Eufrosin să fie pus la bucătărie să gătească mâncare. Aici smeritul și iubitorul de liniște călugăr se ruga cu inima la Dumnezeu și se gândea la bunătățile care vor fi în viața viitoare.

Dumnezeu îl iubea foarte mult pe Eufrosin, pentru că el nu se certa niciodată cu nimeni. Vrând să-l răsplătească pentru bunătatea sa, Dumnezeu i-a făcut lui Eufrosin următorul dar: să poată pleca în fiecare noapte, într-o clipită, oriunde l-ar duce gândul. Cu alte cuvinte, era destul ca Eufrosin să-și dorească ceva foarte mult, că Dumnezeu îi și îndeplinea dorința. Dar pentru că Eufrosin se gândea tot timpul la Grădina Raiului, noapte de noapte se pomenea în acea grădină, încât nu știa dacă ceea ce i se întâmplă este adevărat sau visează.

În acea mănăstire trăia și un preot sfânt. Acesta se ruga de multă vreme la Dumnezeu să-i descopere cum este în Grădina Raiului. Tot rugându-se așa, iată că s-a pomedit într-o noapte într-o grădină preafrumoasă, plină cu pomi, în care cântau pă-

Binecuvântarea Preasfintei Treimi în familia creștină se vede astfel: „Părinții care au alergat la Dumnezeu Tatăl sunt părinți buni pentru copiii lor; fiii care l-au cunoscut pe Dumnezeu Fiul sunt fii buni pentru cei care i-au născut; cei care îl au în mintea lor pe Mirele Hristos, Cel ce ne-a trimis nouă pe Duhul Sfânt sunt soți buni pentru femeile lor”

(Clement Alexandrinul, Cuvânt de îndemn către greci, 107.3)

Dragi copii,

Iubirea față de părinții care v-au născut și care vă cresc se arată mai ales în ascultarea și respectul față de ei. Amintiți-vă că Hristos Domnul, Fiul lui Dumnezeu întrupat, a fost copil, crescând în ascultare atât față de Dumnezeu Tatăl, cât și față de Sfânta Fecioară Maria și Dreptul Iosif. În felul acesta „Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul, la Dumnezeu și la oameni” (Luca 2, 52).

Întrucât părinții voștri sunt pentru voi darul lui Dumnezeu Tatăl, trebuie să vă rugați stăruitor pentru ei. Astfel, dragostea fiască pe care o arătați va fi lumină și bucurie pentru părinții voștri. (Părintele Patriarh Daniel, Mesaj la Duminica Părinților și Copiilor).

Rugăm pe Dumnezeu să vă dăruiască tuturor - părinților și copiilor din Parohiile ortodoxe române Geneva și Lausanne - pace și sănătate, multă bucurie și mult ajutor pe calea credinței adevărate și a faptelor bune, simțind în viața familiei voastre cum lucrează „harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh” (2 Cor. 13, 13).

Părintele Adrian

Lecții de catehism pentru copii la bisericile din Geneva și Lausanne, dec. 2022 și apr. 2023

ÎNVĂȚĂTURĂ PENTRU ADOLESCENȚI

Cu sfințenia și puterea lui Dumnezeu nu ne putem juca !

Părintele Ioan din Kronstadt deseori cerceta familia unui negustor din Petersburg. În casa unde locuia negustorul mai stăteau trei studenți tineri care adesea luau în bătaie de joc popularitatea de care se bucura părintele Ioan.

Odată, s-au gândit să-l păcălească pe părintele Ioan și să-și bată joc de puterea „tămăduitoare” a rugăciunilor sale. Kirill, cel mai isteț dintre ei, s-a dus la familia C. Și i-a rugat ca atunci când vine părintele Ioan să treacă și pe la ei, căci unul dintre colegii săi e bolnav de moarte. Tânărul Vania trebuia să facă pe bolnavul, Mikhail trebuia să se dea drept fratele bolnavului și să plângă cu disperare lângă patul său. Zis și făcut.

Părintele Ioan l-a ascultat pe Kirill, privindu-l țință în ochi, și i-a zis: „Eu nu resping pe nimeni, am să vin și la dumneavoastră, dar să nu uitați că faceți o glumă cu Dumnezeu”. Kirill a rămas pe gânduri, dar totuși a insistat pe lângă părintele să treacă pe la ei. „Bine, am să vin”, a fost răspunsul. Peste zece minute, a sunat soneria. Vania s-a aruncat repede în pat și a început să geamă. Kirill s-a dus să deschidă ușa. Părintele intră, Kirill îl conduce lângă patul unde Mikhail se smiorcăia. Își face cruce și începe rugăciunea: „Doamne, trimite-le lor după credința lor... Amin!”.

Se ridică repede, își ia rămas bun și pleacă. Kirill și Mikhail îl conduc până la ușă. În hohote de râs, se întorc în camera bolnavului. „Vania, Vania, scoală, părintele Ioan a plecat, hai, nu te mai prefăce!” De data asta, nenorocitul, nu se mai prefăcea. Era complet paralizat, limba, mâinile, picioarele, toate fără mișcare. Numai privirea intensă a ochilor arăta că este viu și ar vrea să spună ceva. Cei doi camarazi au înlemnit de groază. Repede au chemat doctori. Trei medici renumiți au petrecut noaptea lângă bolnav. Ei au declarat că paralizia este de durată și încă nu prea sunt sorți să se vindece vreodată. „Probabil o mare nenorocire i s-a întâmplat colegului dumneavoastră, întregul sistem nervos e distrus”, au declarat ei.

A doua zi, cu primul tren, cei doi colegi au plecat la Kronstadt. Părintele Ioan n-a putut să-i primească până seara. Când i s-a spus părintelui despre dâșii, el le-a trimis răspuns că nu poate să facă nimic pentru dâșii. Ei au petrecut toată noaptea la ușa părintelui. Dimineața, când a ieșit părintele, s-au aruncat în genunchi, cerând iertare. Păstorul cel bun i-a ridicat și le-a poruncit să meargă la biserică. Acolo, după Liturghie, i-a dus în fața icoanei Sfântului Nicolae și timp de aproape două ore le-a arătat unde au greșit. I-a mustrat pentru gluma lor grosolană, arătându-le că Dumnezeu nu rămâne batjocorit. „Acum să ne rugăm.” La sfârșitul rugăciunii, părintele le-a spus: „Plecați cu Dumnezeu și-L lăudați pe El”. Parcă un munte s-ar fi luat de pe spatele lor, și ei au plecat în pace.

Seara au ajuns acasă. Vania le-a deschis ușa. „Vania, tu ești? Ești sănătos?” „Aproape sănătos, le-a răspuns Vania. Capul mă doare și simt o amețeală în tot trupul”. S-a constatat că în ceasul când părintele Ioan se ruga cu prietenii lui în fața icoanei Sfântului Nicolae, Vania a început să se miște și treptat i s-a dezmoțit tot trupul. Întâi i s-a ușurat mâna dreaptă cu care și-a făcut cruce.

Pr. Ioan Andronic, *Viața Sfântului Ioan din Kronstadt*, Editura Doxologia, Iași, 2013, p. 89-91

<https://www.aparatorul.md/doamne-trimite-le-lor-dupa-credinta-lor-amin/>

sări nemaipomenite. Când se uită mai bine, preotul ce să vadă? Nu-i venea să creadă ochilor! În mijlocul grădinii stătea Eufrosin (bucătarul) și se îndulcea din roadele pomilor. Apropiindu-se, preotul l-a întrebat mirat: „A cui este grădina aceasta și cum ai ajuns aici?” „Aceasta este grădina aleșilor lui Dumnezeu, iar pe mine Dumnezeu m-a lăsat aici să o păzesc și să mănânc din ea tot ce voiesc.” Atunci preotul i-a zis:

„Oare poți să-mi dai și mie măcar ceva din această grădină preafrumoasă?” „Ia ce voiești” i-a răspuns Eufrosin. Preotul a arătat cu mâna niște mere frumoase, iar Eufrosin, rupând câteva, i le-a pus în rasă (haină). În aceeași clipă a bătut toaca și preotul s-a trezit din acea vedenie.

Preotul a crezut că tot ce s-a întâmplat a fost un simplu vis. Dar, când s-a ridicat din pat, ce să vadă? Pe masă erau trei mere frumoase, care umpleau camera de o mireasmă nemaipomenită. Băgând merele în sân, preotul a alergat repede să-l caute pe Eufrosin. Acesta tocmai ieșea din chilia sa, când preotul grăbit l-a oprit: „Eufrosine, spune-mi unde ai fost azi-noapte?” „La mine în chilie” - i-a răspuns Eufrosin. „Te jur pe Dumnezeu, spune-mi adevărul!” Văzând că preotul știe totul, Eufrosin nu s-a mai putut ascunde și i-a zis: „Am fost acolo unde ai fost și Sfinția Ta și eu ți-am dat merele pe care le ascunzi acum în sân.”

Minunându-se foarte tare, îndată după terminarea rugăciunii, preotul a adunat toată mănăstirea și le-a povestit călugărilor cele întâmplate și despre darul mare al Părintelui Eufrosin. Însă când toți au vrut să alerge la Eufrosin să ia binecuvântare, ia-l pe Eufrosin de unde nu-i! Căci acesta, fiind smerit și nesuportând laudele oamenilor, a fugit într-o altă mănăstire, unde s-a ascuns, ca nimeni să nu-l cunoască. Acolo Sfântul Eufrosin a continuat să se roage în taină lui Dumnezeu și să plece în fiecare noapte în Grădina Raiului.

Iar merele acelea minunate au fost văzute de multă lume. Mulți bolnavi, gustând câte o bucată din ele, s-au vindecat de bolile lor. Iar preotul a păstrat unul din mere până la moartea sa, căci mărunțelul nu arăta deloc semne că ar putrezi, ca merele obișnuite, ci, dimpotrivă, răspândea întotdeauna o mireasmă foarte plăcută.

Pr. Savatie Baștavoi, Micul Pateric, Cathisma, București 2008, pp. 26-31

Un tată recunoscător și adaptabil la noile cerințe !

Dragul meu fiu,

Vineri ai ales să nu mergi la școală, pentru a protesta împotriva încălzirii globale și a celor care nu fac suficient pentru a o stopa.

Sunt foarte mândru de faptul că, iei atitudine și, mai ales, pentru că mi-ai deschis ochii, arătându-mi ceea ce trebuie făcut pentru a salva planeta.

Fiind emoționat profund de maturitatea, de care dai dovadă la vârsta liceului, am decis să fiu solidar cu generația voastră și am luat câteva decizii esențiale pentru a reduce amprenta noastră de carbon:

1) Ne vom debarasa de toate smartfonurile din casă, vom renunța la consolele de jocuri video și toate ecranele de televizor: știm că astea toate produc deșeuri și poluează râurile din sud-estul asiatic.

2) Am anulat toate contractele de internet și telefonie, cutiile în care sunt instrumentele de conectare provoacă, și ele, poluare.

3) Vom schimba modul nostru de viață: nu mai mergem de două ori pe an la schi în Elveția și nu vom mai pleca în vacanță cu avionul. Am anulat vacanța din California de la vară.

Am vândut apartamentul de pe Coasta de Azur. Am cumpărat biciclete, cu care vom face un traseu în munți. Desigur, bicicletele nu sunt electrice, pentru că bateriile aferente nu sunt reciclabile.

4) În ceea ce privește hrana noastră, am renunțat total la fileul de viță (știi bine cât de mult poluează vacile) și în loc vom avea greieri pane și mult tofu.

Trebuie să privilegiem circuitele alimentare scurte, de aceea am cumpărat 20 de găini și un porc. În fiecare dimineață, la ora 6, va trebui să cureți în cocina porcului și să îi dai de mâncare.

În fiecare săptămână îți revine sarcina să tai o găină și să o jumulești. Renunțăm

RUBRICA PĂRINȚILOR

Lăsați copiii să vină la Sfânta Împărtășanie !

De mână cu copiii și pe mâna lor, temători în păcatele noastre și îndrăzneți în sfințenia lor, ne apropiem de Sfântul Potir. Pedagogia lumii e blocată undeva, în trafic. Micuțul Dumnezeu este sărutat și îmbrățișat de gurițele copiilor, în triluri viu colorate. Ochii lor sunt ca întinderea mărilor liniștite, se văd toate țărurile Cerului, ca din altarul Corabiei. Din croazieră, în drum spre lume. Copiii au fost spălați, s-au îmbrăcat, s-au bucurat, s-au jucat, s-au îndulcit dintr-o singură linguriță de Trup și Sânge! În trafic, același blocaj. Se claxonează disperant despre parenting.

Tainele lumii se descriu prin arte, iar sentimentul tainei, dintr-o curată necunoaștere, îl percepem simplu. Constantin Brâncuși vorbește despre un sentiment al jocului și al copilăriei în simțirea artei și a tainelor sale. Taina Sfintei Împărtășanii, ca de altfel toate Tainele Bisericii, se află deasupra științelor și artelor. Este foarte bine că nu intră în algoritmi ai logos-ului omenesc.

Taina Sfintei Împărtășanii, poate cea mai scrisă și descrisă de Sfinții Părinți, are însă un sublim în simplitate: cântecul dulce-rubiniu, în trăirea lăuntrică a copiilor.

Năzdrăvani sau cuminți, după o stropire stângace și veselă cu semnul sfintei închinăciuni, în căușul celor trei degețe, copiii intră în Sfânta Biserică. Fără canoane, fără rigori, sunt de-ai Casei.

La un semn, Marea se înseninează și din altarul Corabiei se văd toate țărurile Cerului.

O fetiță nevinovată și curioasă atinge tot văzutul și nevăzutul Sfintei Liturghii, un copilaș, ca un pui de șoim, este ademenit de strălucirea sfinților cu sabie de foc, un voinicel străbate călare valurile spumegânde ale norilor în căutarea comorii, păzită cu strășnicie de arma biruinței.

Părintele în straie împărătești ne cheamă să ne apropiem cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste. Conștiința ne oprește, pe noi cei mari: Descalță-te, că acesta e loc sfânt! De mână cu copiii, temători în păcatele noastre și îndrăzneți în sfințenia lor, ne apropiem de Sfântul Potir. Pedagogia lumii e blocată undeva, în trafic. Micuțul Dumnezeu este sărutat și îmbrățișat de gurițele copiilor, în triluri viu colorate. Ochii lor sunt ca întinderea mărilor liniștite, se văd toate țărurile Cerului, ca din altarul Corabiei. Din croazieră, în drum spre lume. Copiii au fost spălați, s-au îmbrăcat, s-au bucurat, s-au jucat, s-au îndulcit dintr-o singură linguriță de Trup și Sânge! În trafic, același blocaj. Se claxonează disperant despre parenting.

Noi, părinții, suntem vrednici de Sfintele Taine, prin împărtășirea copiilor. Cum de nu ne arde inima în noi pe cale, la acel dulce-rubiniu în necuvinte? Sfânta Împărtășanie creează și consolidează în copilul lăuntric o anatomie a Cuvântului și nu doar un rol profilactic sau terapeutic

la Nutella, la Coca Cola sau alte băuturi de acest gen.

5) Am decis să vând instalația de aer condiționat, iar iarna vom avea cel mult 16 grade în casă, 10 în camera în care dormi.

6) Am cumpărat o grădină în afara orașului, unde vei putea să plantezi toate legumele, de care avem nevoie. Din păcate, după operația mea de hernie de disc nu mai pot lucra grădina, așa că va trebui să sapi și să plivești tu, împreună cu prietenii tăi.

7) Cu siguranță vei fi de acord cu schimbarea garderobei : am dat celor mai săraci toate hainele tale de firmă și toate perechile de pantofi : am citit că ele sunt fabricate de oameni foarte prost plătiți și folosesc materiale sintetice. Așa că vei găsi în dulap 3 perechi de pantaloni, tricouri și alte haine necesare, făcute din materiale eco-responsabile, cum ar fi inul și cânepa.

Găsești, în dulapul cu pantofi, și o pereche de sandale. Nu vom mai folosi bumbac, pentru că e cunoscută risipa de apă care se face cu culturile de bumbac.

8) Nu aș vrea să suferi de lipsa distracțiilor la vârsta ta fragedă. Te-am înscris la clubul de șah local și am instituit ora de lectură în fiecare seară. Toate cărțile vor fi făcute din hârtie reciclată. Începem cu studiul scrierilor lui Thomas Mann și a clasicilor greci.

Îți mulțumesc, dragul meu fiu, că nu mă lași să devin un reacționar și mă ajuți să mă mențin în ton cu mentalitatea tinerei generații.

Tatăl tău iubitor !

Tabăra de vară, Crêt-Bérard - 2022

ca la noi, cei mari.

Sfânta Împărtășanie structurează osteogeneza celor zece porunci, tonifică sistemul nervos și vitalizează consistența emisferelor cerebrale prin ținerea-n Minte a Sfințelor Scripturi. Pâinea cea spre ființă hrănește cortexul cerebral, iar Sângele veselește inima, cu Fericirile.

Prin Sfânta Împărtășanie, Tatăl Nostru este alintat în două cuvinte și Împărăția vine ca o vacanță, sufletul joacă în psaltire și alăută, respiră rășini și aer marin. Sufletul poate avea o constituție psihică și somatică, la fel ca în ziua Creației.

Sfânta Împărtășanie ramifică genetica „pomului răsădit lângă izvoarele apelor”. Odată cu creșterea copilului se înmulțesc și rodesc **talantii** bune cuviințe, alese învățături în cultură, științe și arte. Prin Sfânta Împărtășanie, Cântarea Cântărilor va fi, la vremea rânduită, povestea de dragoste trăită de mireasă și mire.

Așa cred eu, Doamne, în **Sfântul Tău Trup și Sânge!** Ajută necredinței mele!

Seara, copiii s-au culcat tot cu năsurile înfundate, dar miroseau așa bine a Domnul Iisus Hristos!

Cosmin Stoica

<https://doxologia.ro/puncte-de-vedere/lasati-copiii-sa-vina-la-sf-impartasanie>

ÎN ATENȚIA PĂRINȚILOR !

LECȚIILE DE CATEHISM PENTRU COPII

au loc în fiecare duminică de slubă, între 11h00 și 12h00, în sala parohială a bisericii. Vă rugăm să-i aduceți pe copii la biserică mai devreme, să poată participa de la început la aceste lecții și nu doar la sfârșitul slujbei pentru a fi împărtășiți. Vă mulțumim pentru înțelegere!

TABARA DE VARA PENTRU COPII (A 10a EDIȚIE)

se organizează și anul acesta la Maison de Crêt-Bérard, Puidoux/VD, între 2 și 7 iulie. Mulțumim părinților și copiilor pentru interesul manifestat față de această importantă activitate, celor care v-ați înscris deja copilul/copiii și ne cerem scuze față de cei pe care am fost nevoiți să-i refuzăm (locurile pentru anul acesta s-au ocupat încă de la jumătatea lunii martie).

Pentru orice activitate legată de educația creștină a copiilor vă stăm cu bucurie la dispoziție :

+4179 689 18 17 / diaconu.adrian@gmail.com. Pr. Adrian Diaconu

Imagini de la Tabăra de vară, Crêt-Bérard - 2022

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

„Pentru o educație duhovnicească corectă sunt necesare trei lucruri: în primul rând, puține cuvinte ; în al doilea rând, multe exemple ; și în al treilea rând, mai multă rugăciune” (Sfântul Paisie Aghioritul)

POCĂINȚA ȘI DUHOVNICIA

Ce este pocăința și de ce este ea atât de importantă ?

Pocăința (în gr. *metanoia* – schimbarea omului din interior) este un proces introspectiv al creștinului care implică o schimbare interioară totală prin întoarcerea de la viața de păcat. La pocăință se ajunge doar prin trezirea conștiinței, prin voință fermă, prin consecvență și determinare în scopul restabilirii relației firești cu Dumnezeu și cu semenii. Această relație, fără de care persoana umană nu poate trăi, a fost și continuă să fie deteriorată prin păcat, și mai ales prin persistența în păcat, care au alterat chipul lui Dumnezeu din interiorul omului.

Pocăința nu este un act ritualist și nici o schimbare exterioară, superficială. Ea nu se rezumă la mentalul sau intelectul nostru, ci trebuie trăită în viul vieții prin schimbarea interioară și continuă a minții, a gândirii, a simțirii și a trăirii noastre de zi cu zi.

Pocăința este și trebuie să fie însoțită întotdeauna de smerenie, care vine din conștiința propriilor păcate, de aceea pocăința smerită este un act introspectiv care începe cu trezirea conștiinței noastre, prin recunoașterea stării noastre împătimate, și continuă cu efortul personal și consecvent al despătimirii.

Așadar, pocăința smerită a creștinului începe cu recunoașterea propriilor păcate, continuă cu dorința de iertare și de schimbare, și sfârșește printr-o stare permanentă de dragoste smerită față de Dumnezeu și de toți semenii.

În actul pocăinței, atât de necesar fiecărui suflet încărcat de povara patimilor și a poftelor trupesti - ”*pofta ochilor, pofta trupului și trufia vieții nu sunt de la Tatăl*” (I Ioan 2, 16) -, conștiința despătimirii personale este fundamentală.

Pocăința interioară a gândirii, prin schimbarea minții și a gândurilor mele, nu înseamnă schimbarea celor din jurul meu, ci schimbarea modului în care eu mă raportează la ceilalți.

Așadar, în taina pocăinței și în general în procesul despătimirii, accentul se pune pe propria noastră schimbare interioară, care nu trebuie așteptată de la ceilalți, nici de la preotul duhovnic, ci de la noi înșine, prin modul nostru de a vedea lucrurile și de a ne raporta prin trăirea noastră smerită la ele.

O minte duhovnicească nu așteaptă ca totul să se miște în jurul ei, ci înțelege că ea trebuie să se miște în slujba celorlalți.

Duhovnicul și duhovnicia sunt elemente importante în procesul pocăinței, dar nu mai importante decât pocăința în sine, decât efortul personal al creștinului pentru transformarea vieții sale.

REPONSES AUX QUESTIONS DES PARENTS

Comment l'Église peut-elle aider les jeunes à se protéger de la curiosité pour la drogue ou (le cas échéant) à se débarrasser de cette dépendance ?

Avant de répondre, je voudrais lancer à cette occasion un signal d'alarme aux jeunes : soyez curieux dans n'importe quel domaine ; sans curiosité il n'y a pas de progrès dans la science et dans le processus de connaissance. Mais évitez toute sorte de curiosité pour le goût de la drogue ou pour la sensation qu'elle peut donner. C'est comme la dent du serpent qui inocule votre corps avec du venin dès la première bouchée.

Évitez au maximum et exhortez vos collègues à ne jamais toucher à une telle chose car la drogue entraîne inévitablement „la mort blanche”. Qu'elle soit appelée blanche ou noire ça n'a aucune importance : la mort est de toute façon noire.

L'Église peut jouer un rôle important dans l'aide aux jeunes pour se protéger de la curiosité de la drogue en offrant une éducation et des conseils spirituels appropriés. En même temps, elle peut intervenir de différentes manières pour aider les jeunes qui sont déjà affectés par l'addiction à la drogue.

Voici quelques méthodes et moyens par lesquels l'Eglise peut aider :

1. Offrir un soutien spirituel et émotionnel : Les jeunes qui sont touchés par la drogue ont souvent besoin d'un soutien émotionnel et spirituel pour surmonter leurs luttes. L'église peut leur offrir un soutien en les encourageant à prier, à méditer et à trouver la force et l'espoir dans leur relation avec Dieu.

2. Proposer une aide professionnelle : L'église peut aider les jeunes à trouver une aide professionnelle pour leur addiction à la drogue. Elle peut mettre en place des

partenariats avec des centres de désintoxication ou des organisations spécialisées pour aider les jeunes à obtenir les soins dont ils ont besoin.

3. Organiser des groupes de soutien : Les groupes de soutien peuvent être très bénéfiques pour les jeunes qui luttent contre l'addiction à la drogue. L'église peut organiser des groupes de soutien pour les jeunes, où ils peuvent se connecter avec d'autres personnes qui vivent la même chose qu'eux, partager leurs expériences, se soutenir mutuellement et recevoir des conseils.

4. Offrir des activités alternatives saines : Les activités alternatives saines sont un excellent moyen de distraire les jeunes de leur addiction à la drogue.

L'église peut organiser des activités pour les jeunes, comme des sorties culturelles, des sports, des jeux ou des retraites spirituelles pour leur offrir des alternatives positives.

5. Prévenir la toxicomanie : L'église peut aider les jeunes à éviter la toxicomanie en leur enseignant les dangers de la drogue et en leur offrant des conseils sur la façon de prendre soin de leur corps et de leur esprit. Elle peut également les encourager à développer des relations saines et à trouver des activités positives pour remplir leur vie.

En somme, l'Eglise peut jouer un rôle essentiel pour aider les jeunes à éviter la drogue en leur fournissant une éducation spirituelle, en leur offrant des groupes de soutien et des conseils professionnels appropriés et surtout de prier pour (et avec) eux, pour que Dieu les aide dans leurs efforts pour se débarrasser de cette malheureuse dépendance.

Sanctuaire de l'Église catholique-chrétienne „Sainte Trinité” à Genève / Grand-Lancy

Le Métropolite Joseph au milieu des jeunes de la paroisse orth. roumaine de Genève (archive - 2012)

Cât de importantă este vrednicia preotului duhovnic ?

Tocmai pentru că efortul despătimirii noastre interioare și personale este atât de important în actul pocăinței, diavolul încearcă să ne inducă în eroare externalizându-l oarecum ființei noastre, prin a ne convinge că actul despătimirii și învierii sufletelor din moartea propriilor păcate ar ține doar (sau mai mult) de vrednicia preotului duhovnic, care ar putea să ne curețe sufletele fără ca noi să ne mai angajăm concret și consecvent în acest proces interior de pocăință.

Ideea aceasta magică a ”miracolului” produs din exteriorul nostru, care îi face pe unii creștini să caute în actul pocăinței lor mai mult vrednicia duhovnicului, harul și darurile lui, decât efortul lor interior pentru propria despătimire, este un mod amăgitor prin care necuratul ne hrănește propria lenevire spirituală, propria comoditate și ignoranță duhovnicească.

De aceea, rezumându-mă la cele expuse aici pot afirma că toți **cei care caută duhovnici renumiți, părinți îmbunătățiți, fără să schimbe ceva în interiorul lor, se înșală amarnic**, pentru că **nu vrednicia duhovnicului, ci smerenia și pocăința ta proprie** îți aduc iertarea și izbăvirea de care ai nevoie.

De fapt, ce caută creștinul prin pocăință și spovedanie ?

Iertarea de păcate și restabilirea comuniunii cu Dumnezeu, deteriorată prin păcat. Dar iertarea este direct proporțională cu pocăința celui care se pocăiește (se spovedește) și nicidecum cu ”aureola” unui preot sau altul. **Pocăința ține de noi înșine, iar iertarea ține doar de Dumnezeu.**

Sfânta Cuv. Maria Egipteanca, un autentic model de pocăință smerită, în cei 47 de ani trăiți în asprimea pustietății, în profundă asceză și continuă rugăciune, nu a căutat un dohovnic îmbunătățit, ci a căutat mai întâi pocăința și smerenia, biruința în lupta cu propriile gânduri și amintiri, iar duhovnicul i-a fost trimis de Dumnezeu atunci când a socotit El că este nevoie.

În actul pocăinței, implicit în taina spovedaniei, tot ceea ce este mai important se petrece înainte de a ajunge în fața duhovnicului, care rămâne un martor exterior al pocăinței tale și nu un înlocuitor al ei. Singurul „martor interior” al pocăinței tale este Hristos, care știe toate gândurile, cugetele și faptele tale.

Nici-un preot, cât am vrea noi să credem aceasta, nu are un dar sau un har al duhovniciei și al iertării păcatelor mai mare sau mai mic decât ceilalți. Toți și fiecare în parte au primit același preasfânt dar și har, indiferent de vârsta, de experiența sa sau de starea sa spirituală, morală, intelectuală și socială.

Nu contează dacă duhovnicul la care te spovedești are barba mai mare sau mai cărunță sau că nu o are deloc, așa cum nu contează dacă el este preot de mir sau dacă este preot călugăr (celib). Nu este nici-o diferență de har sau de vrednicie între ei. **Diferența nu o face harul preotului duhovnic, și nici vrednicia sau nevrednicia lui, ci calitatea pocăinței tale smerite.**

CUVINTE DUHOVNICEȘTI DE LA SFÎNȚII PĂRINȚI

DESPRE USCĂCIUNEA SUFLETULUI

„Atâta timp cât nu cunoaște nimic mai înalt omul se mulțumește cu puținul pe care-l are. El seamănă cu un cocoș care viețuiește la țară, într-o mică ogradă, vede câțiva oameni și câteva animale, cunoaște vreo zece găini; el este mulțumit cu viața lui, întrucât nu cunoaște nimic mai mult. Dar vulturul care zboară în înaltul norilor, a cărui privire ageră cuprinde largi orizonturi (...), care se bucură de frumusețea lumii și i cunoaște numeroase țări, fluvii și mări (...), acest vultur nu ar fi fericit dacă l-am ține în mica ogradă împreună cu cocoșul. (...) Tot așa se întâmplă și în viața duhovnicească. Cel care nu a cunoscut harul Duhului Sfânt seamănă cu acel cocoș care nu are habar de zborul vulturului în înaltul cerului.”

Sfântul Siluan - Scrieri

Criza spirituală a lumii moderne provine din faptul că omul a tăiat legătura între cer și pământ, între făptura omenească și Tatăl ei ceresc. Cocoșul întruchipează omul îngrădit în limitele sale naturale și trupesti, care și-a pierdut sau înăbușit năzuințele spirituale, punându-și întreaga existență în slujba micului său „coteț” pământesc.

Separându-se de Dumnezeu, omul se separă în mod concomitent atât de el însuși, cât și de lumea înconjurătoare, aflându-se exclus în același timp din ordinea naturală - el fiind singura făptură dotată cu rațiune și conștiință - și din ordinea spirituală, în care nu mai crede, ceea ce îl face să-și piardă credința în propria lui ființă.

Este actul de naștere a omului absurd, care nu mai știe cine este, de unde vine, unde se duce și care nu-și mai află locul nicăieri în lume, dat fiind că, în conștiința lui, a tăiat legătura între cer și pământ.

Cum să-mi găsesc un duhovnic cu viață îmbunătățită ?

Duhovnicul cel mai bun, pe care ți l-a trimis Dumnezeu prin episcopul locului (cel care reprezintă Biserica într-un anumit teritoriu), **este preotul slujitor al parohiei tale, de care aparții teritorial**. Este posibil ca, între timp, tu să fi fost tentat să-i întorci spatele mergând către un altul, pentru că diavolul, prin uneltele lui umane, te-a hrănit poate cu merindele smintelii și ale dezbinării împotriva lui. Necuratul ne îndeamnă, și chiar ne ajută, să-i judecăm pe ceilalți, chiar și pe preoți și pe ierarhi, după propriile noastre slăbiciuni și păcate.

Dacă ai plecat de la preotul parohiei tale, din teritoriul în care *Dumnezeu te-a sădit ca să rodești*, ai făcut-o pentru că, cu certitudine, nu l-ai cunoscut și hrana smintelii și a dezbinării, de care necuratul chiar are nevoie, ți-a fost suficientă.

Părintele André Scrima (un ilustru teolog, filozof, preot și intelectual, care a făcut parte din mișcarea spirituală „Rugul aprins” 1945-1948) spunea un lucru foarte interesant care se potrivește în acest caz: „*Nimeni n-a părăsit vreodată Biserica ortodoxă pentru că a cunoscut-o. Cei care au părăsit-o au făcut-o din ignoranță; nu au cunoscut-o și nici n-au vrut să o cunoască. Nimic nu-i lipsește Ortodoxiei, decât să fie cunoscută, iubită și trăită.*” (André Scrima, « La tradition du Père spirituel dans l'Église d'Orient », *Hermès*, 2, 1967).

De aceea, celor care rățesc pe la uși străine căutând în exteriorul lor (și al parohiei lor) iertare de păcate și mântuire sufletească li se potrivesc aceste cuvinte : „*Tot la drum prin țări străine scapi de rău fugind de bine !*”.

În concluzie : caută duhovnicia mai întâi în pocăința smerită în sufletul tău, căci preotul duhovnic îl ai deja în parohia de care aparții teritorial (îl găsești în cea mai apropiată biserică de locul în care domiciliezi)! Și nu uita că tot ceea ce ai tu nevoie pe calea desăvârșirii tale găsești doar în interiorul tău și (prin extensie) în interiorul parohiei tale : „*Ceea ce nu există în interior, aceea nu există deloc*” (Sf. Teofan Zăvorâtul).

Părintele Adrian

Când ne pocăim, intrăm în pocăința lui Dumnezeu

Un cuvânt pe care-l auzim în rugăciunea de la Maslu, cuvânt luat de la Ioil 2, 12. zice: „*Dumnezeu, căruia îți pare rău de păcatele noastre*”. Acesta se poate traduce cu „*Tu ești Dumnezeu care te pocăiești pentru păcatele noastre*”.

Întreaga lucrare se definește printr-un singur cuvânt.

Ce este pocăința? *Pocăința este un act ontologic, adică al firii, o fire care se preface din firea animalică, în cea dumnezeiască. Pocăința omului o găsim în mii de citate din biblie.*

În actul pocăinței mele este Dumnezeu care se pocăiește, El, care nepăcătos fiind și desăvârșit, *compătimente cu mine pentru moartea mea, pentru pierzania mea. Noi, când ne pocăim, intrăm în pocăința lui Dumnezeu.* Și noi, duhovnicii, dacă nu înțelegem această taină, vom călca cu bocanci cu cuie pe sufletul cel mai gingaș, cel mai delicat.

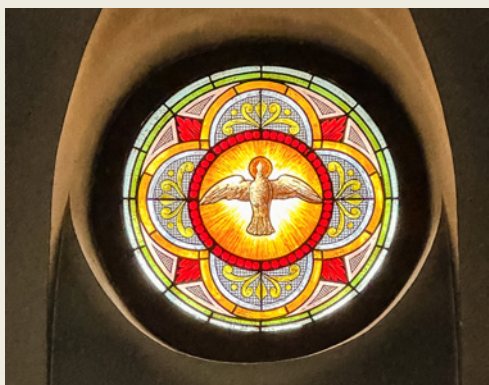
Dumnezeul nostru este un Dumnezeu smerit și ne povățuiește către smerenie, nu fiindcă suntem robi, ci ne povățuiește către smerenie numai ca să devenim ca Dumnezeu, ca să devenim dumnezei.

Părintele Ieromonah Rafail Noica

Sursa: <https://poruncaibuirii.agaton.ro/articol/84/duhovnic-si-duhovnicie>

La Carême et le jeûne pour les jeunes d'aujourd'hui

Postesc Doamne, ajută nepostirii mele !

Medaillon-vitrail représentant le Saint-Esprit dans l'église catholique-chrétienne du Gd-Lancy / Genève

Bine hrănit, bine îngrijit, ghiftuit cu toate binefacerile societăților noastre industriale, omul modern își limitează orizontul și năzuințele la perimetrul îngust al „ograzii” noastre pământești, iar aripile sufletului său sunt de cele mai multe ori incapabile să zboare: „Așa cum o pasăre prea grasă nu-și poate lua zborul către cer; tot așa și cel care-și hrănește și măgulește carnea” (Sf. Ioan Scărarul, *op. cit.*, „Cuvântul XXVI: Despre deosebirea gândurilor, patimilor și virtuților”).

Cel care nădăjduiește că-și va afla fericirea în bunurile și plăcerile acestei lumi este aidoma unui om care „vârșă apă într-un ulcior cu fundul găurit; omul își dădea multă osteneală, dar toată apa se scurgea și ulciorul rămânea gol” (Sf. Siluan).

Epoca noastră reproduce și multiplică la scară industrială activitatea nesăbuită și zadarnică a aceluia om: nicicând șuvoiul bunurilor de consum n-a fost atât de abundent, și nicicând sufletul omului atât de gol și sterp: „Căci iubirea de lucruri pământești goleşte sufletul; atunci el cade în întristare, se împietrește și nu mai vrea să se roage” (Sf. Siluan).

Lipsită de dimensiunea ei spirituală, existența omenească nu este decât o agitație bezmetică și vană „precum praful spulberat de vânt”. „Cel necurat, văzând că sufletul nu se află în Dumnezeu, îl clatină și seamănă într-însul tot ce vrea. El fugărește sufletul de la un gând la altul, irosindu-i ziua întreagă în această agitație” (Sf. Siluan).

„Nu întunecimea, nici pustietatea locurilor dau putere demonului împotriva noastră, ci uscăciunea sufletului” (Sf. Ioan Scărarul - *op. cit.*, „Cuvântul XX: Despre frica lașă sau nebărbătească”).

Articol inspirat din cartea Dlui **VioREL ȘTEFĂNEANU**, *Lumea de dinlăuntru*, Ed. Apostolia, MOREOM-Paris 2021.

Le Carême : un temps de conversion

Carême vient d'un mot latin qui veut dire quarante. Le Carême en Orthodoxe débute chaque année le lundi après le Dimanche du Pardon ou de l'Expulsion d'Adam du Paradis et prend fin le Samedi de la Résurrection de Lazare. Il dure donc 40 jours et il est complété par la dernière semaine avant Pâques, la Semaine de la Passion (entre le Dimanche d'Entrée du Seigneur à Jérusalem - les Rameaux - et le Samedi Saint, avant le Dimanche de la Résurrection).

Le Carême (des quarante jours) est une période d'introspection spirituelle ou de pèlerinage en soi (dans sa propre conscience), et il fait référence aux quarante années passées par le peuple d'Israël dans le désert à la recherche de la terre promise, après avoir fui l'Égypte et sa condition d'esclave.

C'est également une évocation des quarante jours que le Christ a passé dans le désert après son baptême.

C'est donc une période de réflexion et d'introspection visant à balayer le doute pour faire place, si ce n'est aux certitudes, du moins aux convictions. C'est un temps de préparation à un nouveau commencement.

Seul dans le désert, le Christ a mené un combat spirituel dont il est sorti victorieux. Le jeûne que pratiquent les chrétiens à cette occasion, est une forme de référence à ce que Jésus a vécu, en termes de privation dans le désert.

La Carême nous propose quarante jours pour se convertir par la repentance et l'abstinence.

Qu'est ce que la conversion ?

Se convertir c'est littéralement se tourner vers, ou se retourner. La conversion c'est se tourner vers Dieu. Et Jésus nous donne trois moyens très concrets pour la conversion, *c'est la prière, le jeûne et le partage.*

Pourquoi la prière, le jeûne et le partage ?

La prière c'est justement ce qui va nous rapprocher de Lui, être plus intimes avec le Seigneur.

Le jeûne c'est de nous priver de quelque chose qui peut-être nous fait plaisir et pour pouvoir maîtriser notre corps et être vraiment libres et plus proche de Dieu.

Le partage (ou l'aumône) c'est ce qui va concrétiser ce jeûne et cette prière de montrer concrètement que nous aimons Dieu et nos frères en partageant, en donnant un peu de nous même.

EXPLICAȚIA SFINTEI LITURGHII (3)

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRI LEGATE DE SFÂNTA LITURGHIE

În numărul trecut (dedicat praznicului Crăciunului 2022) am explicat pe scurt momentele principale ale Liturghiei Cuvântului, prima parte a Sf. Liturghii, până la cântarea imnului heruvic.

În acest număr continuăm cu explicarea pe scurt a momentelor principale din Liturgia Sacramentală.

13. Ce semnifică ieșirea și intrarea preotului cu Sfintele Daruri în și din mijlocul bisericii ?

Numită și « Vohodul Mare », intrarea cu Sfintele Daruri simbolizează ultimul drum al Domnului Iisus Hristos din Betania la Ierusalim și intrarea Sa triumfală în cetate.

14. De ce se fac pomenirile la ieșirea cu Sfintele Daruri în mijlocul bisericii ?

Aceste pomeniri reamintesc momentul când Mântuitorul fiind răstignit între doi tâlhari, a primit pocăința celui de la dreapta Sa, care a rostit cuvintele : « Pomeni-te-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta » (Luca 23,42).

15. Ce înseamnă ”sărutarea păcii” după cuvintele : *Să ne iubim unii pe alții ca într-un gând să mărturisim ?*

Sărutarea păcii, sau sărutarea sfânta (Rom.16,16). Introducerea ei în Liturghie, a fost inspirată de cuvintele Domnului : « Dacă-ți vei aduce darul la altar și acolo îți vei aminti că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, mergi mai întâi și te împacă cu fratele tău și numai după aceea întoarce-te și adu-ți darul » (Matei 5,23-24). « Sărutarea aceasta unește sufletele unele cu altele și îndepărtează din ele orice vrăjmășie. Ea este o împăcare, de aceea este sfântă » (Sfântul Chiril al Ierusalimului).

Împăcarea cu dușmanii, este o condiție esențială pentru Sfânta Împărtășanie.

Le jeûne n'est pas une contrainte, au contraire, c'est un exercice de la liberté de notre être

Se priver momentanément de ses propres habitudes et plaisirs quotidiens et de se nourrir régulièrement permet de revenir à l'essentiel. Le jeûne, c'est en définitive une pratique visant à mieux connaître ce qui nous habite, et nous donne faim et soif de la Parole de Dieu. Il ne s'agit pas seulement de faire pénitence mais cela nous ramène à ce qui est important. Par exemple, marquer sa solidarité envers les pauvres, ceux qui ont faim ; c'est également une invitation au partage et à l'aumône. Se priver de ce que l'on désire, c'est entrer en communion avec l'autre et avec ce que le Christ a vécu personnellement, tout en intégrant la transmission de son enseignement.

C'est un temps de préparation qui annonce Pâques et la Résurrection et en aucun cas un moment de tristesse. Il s'agit en effet de transcender la privation pour être en lien spirituel avec ce qui compte. C'est en définitive la victoire de la vie sur la mort.

Renouveler la prière, partager, être à l'écoute de ceux qui souffrent, le Carême mène à une forme de libération par la maîtrise de soi. Jésus dit : « Il est écrit que l'homme ne vit pas seulement de pain mais de toute parole qui vient de la bouche de Dieu » et les Saints Pères nous enseignent, à leur tour, que „le corps est un bon serviteur, mais un mauvais maître” !

Entre le corps et l'esprit, entre les nourritures terrestres et spirituelles, un équilibre permanent est à trouver par ceux qui s'interrogent sur leur foi et la manière de la raviver et de la faire vivre. En cela le jeûne, comme l'abstinence, n'est pas du tout une contrainte qui nous est imposée, au contraire c'est un exercice de liberté de l'être humain, ça veut dire un exercice salutaire.

Laissons le Christ nous habiter pour vivre un Carême solidaire

Au désert, le Christ a mené un combat spirituel dont il est sorti victorieux. À sa suite, il ne s'agit pas de faire des efforts par nos propres forces humaines mais de laisser le Christ nous habiter pour faire sa volonté et nous laisser guider par le Saint Esprit.

Durant le temps du Carême, nous sommes invités à nous donner des moyens concrets, dans la prière, la pénitence et l'aumône pour nous aider à discerner les priorités de notre vie.

Vivre un *Carême solidaire* c'est justement faire des gestes de partage, de solidarité, aider les personnes qui sont dans le besoin, soutenir des associations dignes de confiance (pourquoi pas les activités sociales et philanthropiques de notre Paroisse orthodoxe roumaine de Genève ou de Lausanne).

La participation au culte liturgique de l'Église durant la période du Carême et la communion avec les Saints Sacrements sont les éléments de base qui différencient le jeûne spirituel d'un simple régime médical.

Le temps du Carême est un temps autre qui incite à une mise à l'écart pour faire silence et être ainsi réceptif à la Parole de Dieu et à Son Sacrifice par amour pour nous et notre salut.

Un conseil pratique pour mieux jeûner selon sa piété: les jeunes qui ne peuvent pas observer le Carême en entier du coup peuvent commencer par jeûner la première et la dernière semaine, ainsi que le mercredi et le vendredi pendant tout le Carême.

16. De ce rostește preotul cuvintele : *Ușile, ușile, cu înțelepciune să luăm aminte ?*

În Biserica primară, începând din acest moment, nimeni nu mai avea voie să intre în biserică pentru a nu tulbura desfășurarea Sfintei Liturghii.

17. Ce semnifică cântarea : *Mila păcii, jertfa laudei ?*

Cuvintele acestea arată care sunt darurile jertfei duhovnicești : milă, pace, jertfă de laudă, (psalmul 50,18) pe care creștinii trebuie să le aducă lui Dumnezeu.

18. Ce reprezintă cuvintele : *Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot ?*

Imnul întreit Sfânt pe care serafimii îl cântă în jurul tronului lui Dumnezeu (Isaia 6,3 ; Apocalipsa 4,6-8). El este cântat în timpul Liturghiei deoarece prin întruparea Fiului lui Dumnezeu îngerii și oamenii s-au unit pentru a lăuda împreună pe Domnul.

19. Ce înseamnă rostirea de către preot a cuvintelor : *Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu... Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu...?*

Sunt cuvintele de instituire a Sfintei Liturghii rostite de Mântuitorul Hristos la Cina cea de Taină (Matei 26, 26-28).

20. Dar cuvintele rostite de preot: *Ale Tale dintru ale Tale, Ție-ți aducem de toate și pentru toate, ce semnifică ele ?*

Prin aceasta preotul mărturisește că nu avem nimic al nostru pentru a-l oferi în dar lui Dumnezeu. Îi dăruim din cele ce sunt ale Lui, pâinea și vinul, roade ale pământului și ale muncii omului.

21. De ce este atât de importantă cântarea : *Pe Tine te lăudăm, pe Tine Te binecuvântăm, Ție îți mulțumim Doamne, și ne rugăm Ție, Dumnezeului nostru ?*

În timpul acestei cântări, preotul rostește Epicleza : rugăciunea de invocare a Sfântului Duh. Este momentul culminant al Sf. Liturghii, în care are loc prefacerea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos.

22. Ce înseamnă cuvintele : *Pe toți și pe toate ?*

« Pe toți și pe toate » înseamnă că trebuie să ne rugăm Domnului, pentru ca toți cei pe care îi avem în minte în acest moment, să se împărtășească din roadele binecuvântate ale Sfintei Împărtășanii.

Les enfants peuvent-ils observer une forme de jeûne durant le Carême ?

Personne n'est exclu du jeûne, bien sûr. Mais cette pratique doit être respectueuse de chacun. Officiellement, on ne parle d'abstinence qu'à partir de 7 ans ou de l'âge auquel l'enfant comprend ce qu'est l'abstinence et quel est son rôle dans sa vie et celle de ses proches. Cette compréhension peut varier entre 7 ans pour certains et 14 ans pour d'autres.

Il est entendu qu'on ne peut pas demander à un enfant d'observer le jeûne, comme l'abstinence de nourriture, dans la même mesure que ses parents et grands-parents devraient s'abstenir. Mais il est précieux de rechercher, pour les plus petits, la juste manière de ne pas passer à côté de cette dimension structurante de la vie et du chemin de foi.

On sait combien il est important pour un enfant de découvrir ses limites et de les intégrer. L'exercice d'un certain « jeûne » peut l'ouvrir à de nouveaux espaces. Il veut le conduire à un épanouissement des potentialités et à être libre en vérité.

Renoncer à manger du chocolat et autres sucreries dans certains jours, renoncer aux écrans, par exemple, peut devenir pour l'enfant une occasion de mieux vivre le temps dont il dispose, de découvrir la fécondité du silence et même de prier. C'est un chemin spirituel.

Il est particulièrement important pour un enfant de se préparer à un événement ; de l'attendre et de le désirer. Aider un enfant à faire des choix, c'est lui offrir la possibilité de faire en profondeur l'expérience de la Pâques pour qu'il saisisse qui il est et qui est Dieu.

Dragi Părinți,

Împărtășirea cu regularitate a copiilor cu Sfintele Taine, în timpul Sfintei Liturghii, este fundamentală pentru creșterea lor sub protecția divină. De altfel, părinții sunt vrednici de Sfintele Taine prin împărtășirea copiilor lor.

Doar prin Hristos, și în Biserica Lui, sub bolta de har a Sfântului Duh, copiii se pot bucura din plin, și cât mai îndelungat, de darurile, de sfințenia și de frumusețea vieții. Dumnezeu să vă binecuvânteze în nobila și sfânta misiune pe care o aveți !

Copii la catehism în bisericile din Geneva și Lausanne (poze de arhivă)

23. Dar cuvintele : Să luăm aminte Sfintele Sfinților, ce înseamnă ?

Expresia ne arată că Sfintele Taine se dau celor sfinți, (Sfintele sunt pentru sfinți) cuvântul « sfinți » fiind folosit în sensul comun din Biserica primară. Este vorba de credincioșii care nu s-au despărțit de Hristos prin păcate de moarte.

24. De ce răspunde corul : Unul Sfânt, Unul Domn Iisus Hristos... ?

Doar Dumnezeu este Sfânt prin firea (natura) Lui, noi putem deveni sfinți, dar nu prin natura noastră ci prin participarea la sfințenia Lui.

25. Ce înseamnă prima arătare a potirului ?

Prima înălțare a potirului simbolizează arătarea Mântuitorului după învierea Sa.

26. Dar cea de-a doua arătare a lui ?

A doua și ultima arătare a potirului exprimă ultima apariție a Domnului în fața ucenicilor Săi și înălțarea Lui la Ceruri.

27. Ce semnifică cuvintele : Cu pace să ieșim, rostite de preot, și cele cântate de cor : Întru numele Domnului ?

Ieșind din biserică în numele Domnului ne angajăm să respectăm poruncile Lui.

RUBRICA LITURGICĂ

CUM TREBUIE SĂ SE COMPORTE CREȘTINUL LA SFÂNTA LITURGHIE

Celebrarea Sf. Liturghii permite Bisericii să se manifeste în lume ca anticameră a Împărăției lui Dumnezeu. Noi suntem cu adevărat Biserica lui Hristos atunci când participăm la Sf. Liturghie, care este Taina Trupului și Sângelui Său. Creștinul se menține în adevărata viață divino-umană numai în relație cu Biserica și cu Sf. Liturghie.

Noi, creștinii, avem o mare responsabilitate de felul în care, venind în biserică la Sf. Liturghie, reușim să ne introducem în misterul Prezenței divine. Pășind pragul sfântului locaș nu trebuie să ne mai preocupe decât întâlnirea și comuniunea noastră cu Dumnezeu. O dată intrați în taina Prezenței divine a Sf. Liturghii, trebuie să urmărim cu mare atenție rugăciunile preotului și răspunsurile corului, conștienți fiind că în baza botezului, a preoției universale (pe care am primit-o prin botez), fiecare dintre noi este concelebrant (împreună cu preotul) al Sfintei Liturghii.

Apoi trebuie să nu uităm că Sf. Liturghie euharistică este trăită ca „cerul pe pământ”. Deja ambianța liturgică a bisericii cu sfintele icoane ne dă sentimentul că ne rugăm cu Sfânta Treime, cu Maica Domnului, cu îngerii și cu sfinții.

În imnul heruvic, pe care-l cântă corul la începutul Liturghiei sacramentale, se spune: „Noi, care pe heruvimi cu taină închipuim și făcătoare de viață Treimi, întreit Sfântă cântare aducem. Toată grija cea lumească de la noi să o lepădăm. Ca pe Împăratul tuturor să-l primim, pe Cel nevăzut înconjurat de cetele îngerești. Aliluia”. Așadar, Sf. Liturghie săvârșește pentru ca Biserica să devină una, în aspectul ei ceresc și pământesc.

20 de povețe de la Sfinții Părinți, despre felul cum ar trebui să te porți în sfânta biserică și să serbezi duminica și sărbătorile:

1) Mai înainte de a merge la biserică împacă-te cu toți cei cu care ești certat, iar dacă aceasta îți este imposibil roagă-te măcar pentru ei.

2) Lasă de la tine (din inimă) și iartă tuturor celor ce ți-au greșit cu ceva.

3) Îmbracă-te într-o ținută curată, dar modestă, ba chiar smerită, știind că nu mergi nici la teatru, nici la stadion, ci ca să te rogi lui Dumnezeu cu umilință și cu lacrimi pentru iertarea păcatelor tale.

4) Când intri în biserică să îți faci semnul crucii și apoi să te închini la sfintele icoane. Silește-te ca să duci un dar, măcar cât de mic, la Sfântul Altar: lumânări, tămâie curată și un pomelnic pentru a fi pomenit, tu și toți ai casei tale, la Sfântul Prestol.

5) Silește-te după putere ca să fii prezent de la începutul Sfintei Liturghii, iar dacă nu se poate, măcar mai înainte de cirtirea Sf. Evanghelii. Cel mai târziu, să ajungi înainte ca preotul să iasă cu Cinstitele Daruri, ca să ai timp să te închini și să poți da din vreme și pomelnicul spre pomenire.

6) Dacă din întâmplare ai sosit după ieșirea preotului cu Cinstitele Daruri în mijlocul bisericii, apoi stai liniștit la locul tău, ca să nu faci tulburare și altora prin umblarea ta de colo până colo. Niciodată să nu te plimbi sau să alergi prin biserică. Această sminteală este un mare păcat, mult mai mare decât binele pe care tu crezi că-l faci.

7) Stând la biserică, nu privi în dreapta și în stânga, căci aceasta te sustrage de la gândirea spre Dumnezeu, iar dacă tu nu ești concentrat în

*Slujba ortodoxă a Învierii Domnului,
Biserica Montriond – Lausanne, 24 apr.2022*

REPONSE AUX QUESTIONS DES JEUNES LECTEURS

Peut-on croire en réincarnation dans l'Eglise orthodoxe?

La réincarnation n'est pas une croyance chrétienne et n'est donc pas acceptée dans l'Eglise orthodoxe. Selon l'enseignement de l'Eglise orthodoxe, chaque personne a une âme qui est créée par Dieu et qui continue d'exister après la mort.

Selon l'enseignement de notre Eglise, le 40e jour après la mort corporelle, l'âme passe par un jugement particulier, après quoi Dieu lui donne une place jusqu'à la deuxième venue du Christ et le Jugement Dernier, plus précisément lorsque le Christ reviendra et établira Son royaume éternel.

L'âme est jugée par Dieu et elle est envoyée soit dans le Royaume des cieux soit en enfer, selon les actes de la personne sur Terre.

L'Eglise orthodoxe croit également en la résurrection des corps à la fin des temps, où les corps seront réunis avec les âmes pour vivre dans le Royaume des cieux ou être punis en enfer. Cette croyance est centrée sur l'unité de la personne humaine, qui est à la fois spirituelle et corporelle.

Donc, la croyance en réincarnation n'est pas acceptée dans l'Eglise orthodoxe, parce qu'elle prédit que l'âme d'une personne se réincarnerait dans un nouveau corps après la mort.

Cette croyance contredit notre foi en la résurrection des corps, car elle implique que les âmes continuent à exister indépendamment des corps.

Ainsi, il y a une différence fondamentale entre la résurrection des corps après la mort dans l'Eglise orthodoxe et la croyance en la réincarnation. La première implique la réunification de l'âme et du corps, tandis que la seconde implique que l'âme continue à exister indépendamment du corps dans une nouvelle incarnation.

Or, le jugement de l'âme après la mort

acest fel, poți deranja și pe alții.

8) Vorbirea în biserică e un păcat foarte mare. Nici tu nu te rogi și nici pe ceilalți nu-i lași să se roage. În timpul Sfintei Liturghii nimeni nu cântă singur, ci cu toată lumea, și nu trebuie să faci nimic din ceea ce ar putea distra atenția de la Dumnezeu spre tine. Altfel, starea ta în biserică, în loc să-ți fie spre folos sufletească și spre iertare, se va face ție spre osândă și păcat.

9) Urmărește cu mintea ta tot ce se citește și se cântă și repetă și tu măcar rugăciunile cele mai importante.

10) Silește-te ca în timpul slujbei să nu te abați cu mintea la nimic pământesc, pentru că măcar o oră sau două pe săptămână să trăiești în adevărată reculegere și rugăciune.

11) Când te închini, fă semnul sfintei cruci complet și cu luare aminte. Făcând semnul crucii în batjocură, înseamnă că batjocorești pe Cel care s-a jertfit, și pentru tine, pe ea. Mai de folos e să faci cruce o singură dată cum se cuvine, decât să fluturi de multe ori cu mâna fără să știi nici tu, nici alții, ce vrei să faci.

12) Metaniile (închinăciunile cu îngenuncheri atingând pământul cu fruntea), după îndemnul Sfinților Părinți, nu se fac sâmbăta, duminica și în sărbători.

13) Ascultă cu luare aminte toată slujba până la sfârșit. Numai așa ți-ai făcut datoria deplină către suflet.

14) La slujbă credincioșii rămân de obicei în picioare să se roage, mai ales duminica – Ziua Învierii. Cu toate acestea există scaune în biserică, iar dacă nu aveți puterea de a sta în picioare vă puteți așeza în unele momente. Este de preferat să ne așezăm și să ne rugăm, decât să stăm în picioare și să numărăm minutele. În biserică, și mai ales la Sfânta Liturghie, nu se stă picior peste picior!

15) Copiii, dacă sunt botezați, pot participa la Sfânta Liturghie cu condiția să fie supravegheați permanent de părinți. Când copiii fac tulburare este bine ca părinții să-i scoată imediat din biserică și să-i readucă după ce se liniștesc. Nu este bine nici pentru copil, nici pentru părinți și nici pentru ceilalți credincioși, ca liniștea din biserică să fie tulburată. Părinții sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu de comportamentul copiilor lor !

16) Sfânta Evanghelie, apostolul și predica, ascultă-le cu luare aminte și nu părăsi biserica când începe preotul să predice (așa cum a părăsit Iuda Cîna lui Hristos). Predica face parte integrantă din Sfânta Liturghie și ai datoria să transmiți și altora învățăturile pe care le-ai primit.

17) Nu pleca din biserică înainte de terminarea slujbei.

18) Când te închini la sfintele icoane să faci semnul crucii de două ori, cu închinăciune, săruți icoana (se sărută chipul sfântului la picioare sau, cel mult, mâinile, iar nu la față), și după aceea mai faci încă o dată sfânta cruce.

19) Nu uita că Dumnezeiasca Liturghie se săvârșește cu scopul împărtășirii credincioșilor, a fiecărui credincios, cu Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos. De aceea, pregătește-te sufletește și învrednicește-te a te împărtăși cât mai des posibil. Sf. Împărtășanie este hrana învierii noastre și a vieții celei veșnice.

20) Dacă vei serba duminicile și sărbătorile în acest fel, vei avea pe Dumnezeu cu tine și El îți va ajuta și va binecuvânta casa ta, familia, viața și activitatea ta, cu toată îndestularea, cu sănătate și cu tot binele de care ai nevoie.

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate celelalte vi se vor adăuga vouă” (Matei 6, 33).

Redacția

et la résurrection des corps à la fin des temps sont deux éléments importants de notre foi chrétienne : « *J'attends la résurrection des morts et la vie du siècle à venir* » (Le Symbole de la Foi)

Pourquoi la crémation des morts n'est-elle pas acceptée dans l'Église orthodoxe ?

La crémation des morts n'est pas du tout encouragée dans l'Église orthodoxe, car elle est considérée comme une pratique qui contredit la foi chrétienne dans la résurrection des corps.

Selon l'enseignement orthodoxe, la mort n'est pas la fin de la vie, mais plutôt une transformation de la vie de la personne. Le corps, même après la mort, est considéré comme saint car il est le temple de l'Esprit Saint. La crémation du corps peut être considérée comme une atteinte à l'intégrité du corps et donc comme une atteinte à sa sanctification.

De plus, la crémation du corps peut également être considérée comme une négation de l'espoir en la résurrection des corps. Nous, les chrétiens orthodoxes, croyions que les corps seront ressuscités à la fin des temps, lorsque le Christ reviendra et établira son royaume éternel. La crémation du corps est donc considérée comme une négation de cette importante vérité de la foi.

Dans les paroles de Jésus décrivant Sa mort, nous sommes également impliqués, tous les chrétiens qui Le suivons: „*En vérité, en vérité, je vous le dis : à moins que le grain de blé qui tombe en terre ne meure, il reste seul ; mais s'il meurt, il porte beaucoup de fruits*” (Jean 12, 24). Une fois brûlé, le grain de blé ne peut plus porter ses fruits, même si ses cendres sont encore mises en terre.

Les femmes myrobrites au tombeau du Seigneur au matin de la Résurrection

RUBRIQUE DES JEUNES

REPONSE AUX QUESTIONS DES JEUNES LECTEURS

QU'EST-CE QUE L'ORTHODOXIE ?

Selon son étymologie et son emploi d'origine l'Orthodoxie signifie aussi bien la juste louange adressée à Dieu, que la correcte doctrine née de l'Écriture, définie par les Conciles, transmise par les Pères et célébrée dans la Liturgie.

Avec le Catholicisme romain et les Églises issues de la Réforme, l'Église orthodoxe est l'une des trois expressions majeures du christianisme historique, et c'est la plus ancienne d'entre elles. Elle compte plus de 200 millions de baptisés, principalement en Russie et en Europe orientale. Depuis les grandes émigrations politiques ou économiques du siècle passé elle est présente en Occident. Pourtant elle reste mal connue.

La notion d'Orthodoxie exprime deux réalités fondamentales :

a) L'enseignement de la foi ou de la doctrine chrétienne dans sa forme authentique, révélée par les Saintes Écritures et perpétuée par la Tradition apostolique, telle qu'elle a été formulée par les Pères de l'Église et par les Conciles œcuméniques et transmise au long des siècles par la Communion des Saints inscrits dans le calendrier de l'Église.

b) L'ensemble des Églises locales organisées canoniquement selon le principe territorial et national, de manière autocéphale et autonome, et ayant chacune sa propre direction synodale. Ces Églises, qui se reconnaissent entre elles pleinement dans l'unité dogmatique, pratiquent la communion eucharistique et admettent le Synode œcuménique comme autorité suprême de l'Église Universelle.

Du point de vue du contenu, l'Orthodoxie est basée sur deux éléments essentiels :

a) La confession d'une même foi, c'est-à-dire la reconnaissance de la Vérité divine contenue dans les Saintes Écritures et la Sainte Tradition, et concentrée dans le Symbole de la Foi (le Credo) de Nicée-Constantinople (les 7 premiers articles datent de Nicée, en 325, et les 5 derniers de Constantinople, en 381).

b) L'actualisation de la Confession de la Foi par le vécu et l'expression de cette Vérité divine à travers le culte, la prière, la Divine Liturgie, le sacrement du frère.

La Résurrection et l'Ascension du Seigneur (icônes orth. coptes)

Le grain de blé qui nous donne le pain de chaque jour est en lien étroit avec la terre qui nous nourrit tous et, également, avec le Corps du Christ (le pain transfiguré par l'invocation de l'Esprit Saint lors de la sainte liturgie). Mais, il est aussi lié à nos corps que nous sanctifions par la Sainte Communion chaque fois que nous recevons avec dignité le Corps et le Sang du Seigneur.

Or, si vous avez choisi que votre propre corps soit brûlé après sa mort, il ne peut pas être ressuscité. Et ce n'est pas parce que Dieu ne pouvait plus le ressusciter, mais parce que vous avez choisi, par votre libre volonté, de refuser cette continuité de votre vie dans l'éternité en incinérant le corps, qui est une matière deifiée, créée par Dieu et sanctifiée par l'Esprit Saint.

Entre le corps et l'âme de l'homme il y a une forte complémentarité d'origine divine, une liaison mystique, de sorte que, de même que le corps ne peut être perfectionné sans l'âme en ce monde, de même l'âme ne pourra atteindre sa place éternelle sans le corps ressuscité dans l'au-delà.

Jésus nous assure de ce point de vue : „Celui qui mange ma chair et qui boit mon sang a la vie éternelle; et je le ressusciterai au dernier jour. Car ma chair est vraiment une nourriture, et mon sang est vraiment un breuvage” (Jean 6, 54-55).

Et Il continue : „Or, la volonté de Celui qui m'a envoyé, c'est que je ne perde aucun de tous ceux qu'il m'a donnés, mais que je le ressuscite au dernier jour” (Jean 6, 39).

C'est pourquoi l'incinération des morts contrevienne à l'enseignement, à la tradition et à la pratique de l'Eglise orthodoxe, qui attend (selon le Symbole de la foi) « la résurrection des morts (avec leurs corps) et la vie du siècle à venir ».

Troisième de Pâques

Le Christ est ressuscité des morts, par Sa mort Il a terrassé la mort, et à ceux qui sont dans les tombeaux, Il a donné la Vie !

Du point de vue de la structure de la vie ecclésiale et de l'ordre canonique, l'Eglise Orthodoxe est locale et universelle à la fois.

Il y a cette vision trinitaire de l'unité dans la diversité, aussi bien unité dans la diversité des consciences personnelles qu'unité dans la diversité de toutes les communautés eucharistiques.

a) L'Eglise Orthodoxe est locale dans le sens qu'elle compte 20 Eglises locales (dont 16 Eglises sont reconnues par le Patriarcat de Constantinople et par toutes les autres Eglises locales et les 4 autres par l'un ou l'autre des autres patriarchats), qui fonctionnent sur le principe national et territorial, en parfaite égalité canonique et réciprocité liturgique, sans domination ou subordination.

b) L'Eglise Orthodoxe est universelle car, bien qu'autocéphales et autonomes sur le plan local, les Eglises locales ont la conscience de leur appartenance à un tout, dans une dimension universelle unique.

L'expression canonique de l'intégrité et de l'universalité de l'Eglise Orthodoxe est le *Concile œcuménique*, qui représente une structure de communion au niveau universel des Eglises locales. C'est pourquoi le trait essentiel de l'Orthodoxie est la «conciliarité».

Par sa spiritualité et sa foi vivante, par sa Liturgie et sa célébration, par le trésor de sa tradition patristique, par la valeur spirituelle de son Credo, par son image sainte et son iconographie, par la prière du cœur, par sa vision ascétique du monde, par sa diaconie spirituelle et éthique, par son œuvre philanthropique et par l'esprit conciliaire qui la caractérise, l'Eglise Orthodoxe offre au monde contemporain la fidélité de son témoignage en un Dieu d'amour et de communion.

Le fondement de l'Eglise est l'amour qui jaillit de la parfaite communion de la Sainte Trinité, telle qu'elle nous a été révélée par Jésus-Christ, Fils de Dieu, Celui qui est « le Chemin, la Vérité et la Vie ».

Selon la parole de Saint Siméon le Nouveau Théologien (949 – 1022), le chrétien orthodoxe n'est pas celui qui se nomme lui-même orthodoxe, mais celui qui mène une vie en conformité avec la foi véritable, par la connaissance de soi et par l'ouverture vers le prochain et vers le monde dans lequel nous vivons

Troisième de l'Ascension du Seigneur

Tu fus élevé en gloire, ô Christ notre Dieu, réjouissant Tes Disciples par la promesse du Saint-Esprit, et les affermissant par Ta bénédiction, car Tu es le Fils de Dieu, le Rédempteur du monde.

Imnul Învierii

de Valeriu Gafencu

Vă cheamă Domnul slavei la lumină,
Vă cheamă mucenicii-n veșnicii,
Fortificați Biserica Creștină
Cu pietre vii zidite-n temelii.

Veniți, creștini, luați Lumină,
Cu sufletul senin, purificat!
Veniți, flămânzi, gustați din Cină,
E Nunta Fiului de Împărat!

Să crească-n inimile noastre-nfrânate
Un om născut din nou, armonios,
Pe chipurile voastre să se-implănte
Pecetea Domnului Iisus Hristos.

Un clopot tainic miezul nopții bate,
Iisus coboară pe pământ;
Din piepturile voastre-nșăngerate
Răsună Imnul Învierii Sfânt.

Smulgeți-vă din ceata celor răi,
Intrați în cinul oastei creștinești,
Priviți spre Porțile Împărătești,
Căci cei din urmă fi-vor cei dintâi.

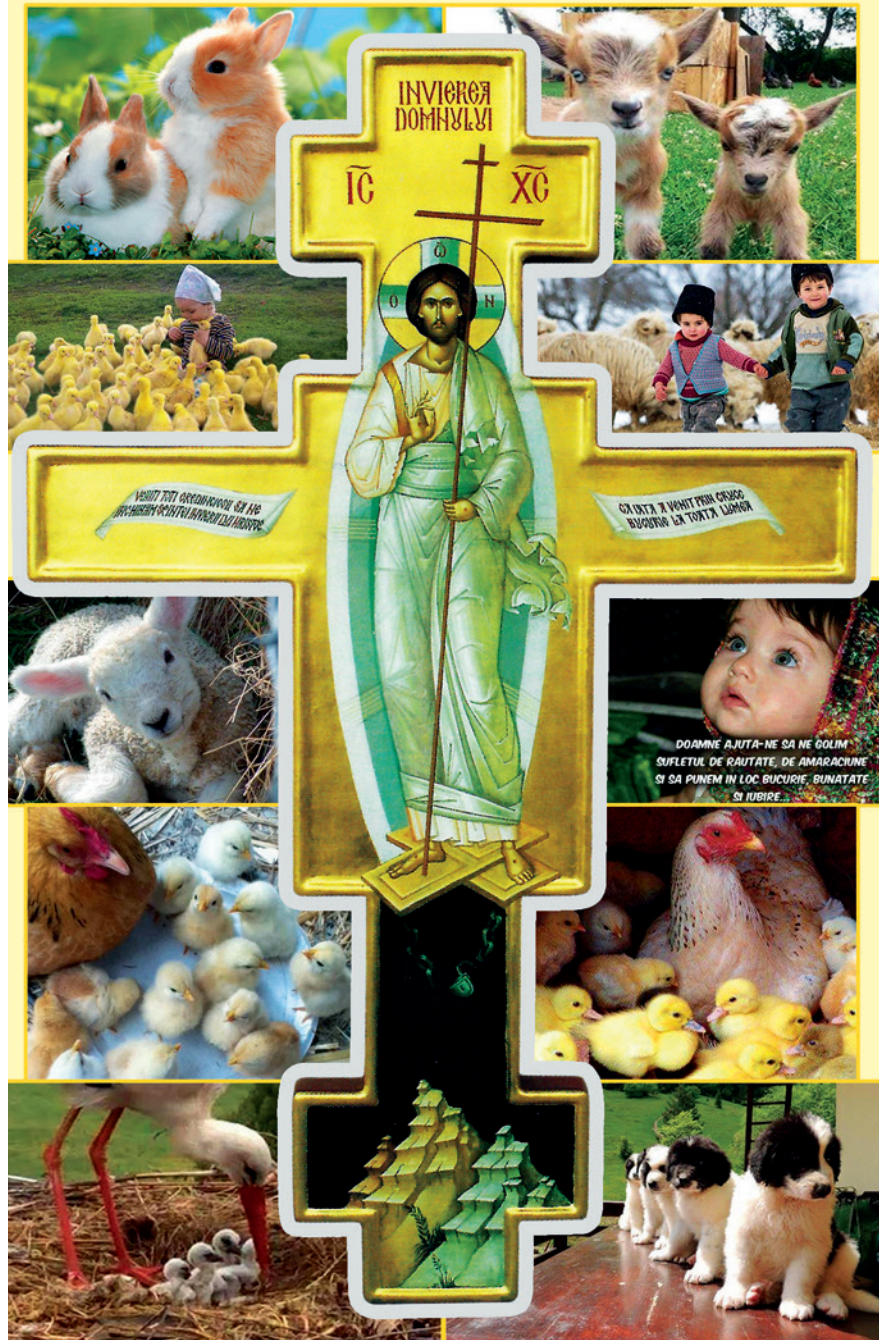

Le Christ est ressuscité !

*Que la lumière de la Résurrection luisse
chaque jour en nous pour accompagner
notre vie et être les témoins
du Christ ressuscité.*

Il est vraiment ressuscité !

HRISTOS A ÎNVIAT !

ADEVĂRAT A ÎNVIAT !

*Cel Care învingând moartea înnoiește toată
făptura, să ne umple inima de bucuria și lumina
netrecătoare a Sfintei Sale Învieri !*

Hristos a înviat !

Redacția Credința – Sfintele Paști 2023

Tel. 022 700 49 18 ; 021 601 03 30 ;
<diaconu.adrian@gmail.com>